

ГЕОРГИ СТОЕВ

ГОРЕДНИЦА • СЪМАНТЕМ НА ВРЕМЕТО •

СИЖ

КНИГА ПЪРВА

ПОД РЕДАКЦИЈА НА
ВЛАДО ДАВЕРОВ

ГЕОРГИ СТОЕВ

СИК 1

chitanka.info

Тази история ни разказа нашият приятел Жоро. Никога не сме го питали как е попаднал в структурите. Той сам реши да ни разкаже историята си, както и ще добави и редица други. Свърза ни неговата интелигентност и нашия интерес към един свят, който изглежда скрит за хората.

А всъщност е някакъв вид социален бунт. Опит на младите, знаещи и можещи хора да се докопат до парите на „белите якички“.

Балзак казва, че зад всеки милион стои едно престъпление. Сигурно е знаел какво говори. От времето на неговите романи досега вечността е отброила 0,5 секунди. Нищо не се е променило.

Богатите стават все по-богати, бедните все по-бедни. Шансът на смелите не се различава от този на Робин Худ. Те трябва да се намесят силово в политиката на оядените чиновници, за да вземат част от това, което им се полага.

По някаква случайност имаме късмета да се срещнем от основните участници в тези събития. И ви ги представяме.

Владо Даверов — редактор на поредицата
Огнян Младенов — издател

СВИДЕТЕЛИ НА ВРЕМЕТО

Знакови фигури ще разказват какво е ставало в нашата страна през последните 15 години. Всеки от тях има своята истина. Ще се срещнете с изповедите на шпиони, курви, мутри, политици и банкери. На хора, които по един или друг начин определиха вашата съдба.

*На Жаки...
от тати*

„Времето, за което разказвам и медиите създадоха изкривен образ на голяма част от основните герои. Трагикомичният Бай Миле доби зловещи очертания. А всъщност беше мек и объркан човек, изцяло подвластен на лъжите си и на огромното влияние на Генерала. Надявам се бъдещите поколения да разберат това.“

Георги Стоев

ГЛАВА I

Седмица след убийството на Васил, Маджо организира футболен мач. Целта беше да сплоти колектива. Той излезе като капитан на старите служители във фирмата си, а Поли естествено поведе новите. Мачът се разви според очакванията. Старите победиха новите с шест на нула.

— Който играе срещу мен винаги губи! — подметна майтапчийски Маджо.

— Ще видим... — избърса потта от челото си Поли. Той беше свикнал да печели във всичко, с което се захване. — Този мач свърши, но първенството тепърва започва.

Във ВИС цареше неописуема паника. Всички знаеха, че Жоро не е Васил и ще го замести твърде трудно. Знаеха обаче и друго. Жоро беше наследникът. А наследникът пиеше до припадък, побъркан от страх. Очакваше всеки момент да го отсвирят.

Дебелия Андро прати свои хора да го намерят и да го докарат в дома на Пейчев.

— Какво си се разлигавил, лайно такова? — скара му се той. — Я се стегни!

— Нямам представа от бизнеса на брат си — изтрезня Жоро на секундата. — Пък и едва ли ще ме оставят жив.

— Брат ти го овършаха моят слуга Гоцев и слугата на Маджо — бай Миле.

— Какво да правя сега?

— Ще ме слушаш! — заяви му директно Андро. Той нямаше никакъв интерес да загуби групировката. Усещаше в Жоро огромна мощ. И реши да заложи на него.

— Помисли за детето на брат си — напомни му той. — Някой трябва да се грижи за него.

— Прав си — кимна Жоро. — Никога няма да го оставя. Всъщност Жоро показва неподозирани качества.

Веднага събра около себе си десетина бодигарда с гигантски ръст и изгони рецидивистите, с които се размотаваше дотогава. Консолидира структурите на ВИС. Привика най-важните хора и директно им предложи:

— Ако искате да минете към СИК, веднага ви издавам присъди! Ваша воля. Ако останете, ще ви уважавам докато сте живи.

За известно време остави дрогата и алкохола, забрави курвите и се зае да възстанови могъществото на ВИС.

През това време бай Миле консумираше наградата си. Получи Боровец на тепсия. Любо от Видин и Дончо от морето смятаха, че разбират от туризъм само, защото са виждали туристи. Заедно с Иван Кубето набързо изгониха всички западници. Правеха каквото си искат. Бай Миле не им пречеше. Напротив играеше заедно с тях. Изпиваше всяка вечер кана уиски с прясно мляко, караше местните гангстери да играят кючек и лепеше банкноти по челата им. За нула време разсипаха бизнеса в района.

* * *

Бай Миле се беше разплул напълно. Не ставаше от масата и приближаваше 160 килограма.

— Облян съм целия в кръв... — обичаше да казва той след третото уиски. — Зад мен има само трупове.

Купи си мерцедес 8 класа с кърваво-червен цвят и го разнасяше гордо по пътищата на България. А в Боровец го научиха наизуст. Освен това се обличаше по изключително оригинален начин — целият в червено. Поради голямото си шкембе не носеше костюм, а навличаше червен панталон, червена риза и червен елек.

— Погледнете ме! Целият съм в кръв! — напомняше той.

Убийството на Васил свали акциите на силовите застрахователни компании. Хората разбраха, че гангстерите не са безсмъртни.

— Няма да ви плащаме повече! — пъдеха те посредниците. — Ченгетата ни пазят по-добре от вас!

Жоро им прощаваше, защото за него бе по-важно да оцелеят. Маджо обаче се разгневи. Той имаше амбиции да издигне СИК до висините на бизнеса и в никакъв случай не бе склонен да се откаже от

бизнеса. Освен това зад гърба му стоеше Гоцев. Трябваше да се случи нещо и то се случи.

Маджо свика общо събрание на СИК. Присъстваха Димата, Големият Маргин, Поли, Румен Пашата, Стоил и всички останали босове от групировката. Обстановката беше тягостна.

— Вие знаете, че съм против насилието, — започна Маджо — но сега наистина се налага. Оттук нататък няма да бием никого. Ще убиваме! Само така можем да върнем страха у хората. А той ни трябва. Без него не можем да си вършим работата.

Босовите реагираха различно. Пашата и Маргина наведоха глави, сякаш искаха да се крият от самите себе си. Стоил зяпаше встрани. Само Поли и Димата гледаха Маджо право в очите. Останалите се смразиха от ужас.

— Има ли някой, който иска да оглави новия бизнес? — попита Маджо. Каза го небрежно, но наблюдаваше внимателно реакциите на всички. Димата почти незабележимо вдигна ръка. След него стана Поли, прегърна Маджо и го целуна. От този момент потупването по рамото отпадна като ритуал.

Веднага след това Маджо напусна събранието. Влезе в лимузината си и облекчено въздъхна. Денят бе тежък за него. Наляха му чаша уиски „Royal Salute“ и му подадоха отворена кутия цигари „Davidoff“. Услужливо му поднесоха огънче. В първият момент той почувства безкрайно удовлетворение. После светът започна да изчезва на части. Завъртя се около себе си със скоростта на светлината. За секунди стана абсолютно неразгадаем. Обзе го неописуем страх. До този момент сърцето му го слушаше безпрекословно. За първи път усети годините си, напрежението и цената на печалбата. Беше останал сам на върха, макар че започна след всички. Но разбра и още нещо — не е бог и не е безсмъртен!

По-късно лекарите установиха микроинфаркт.

ГЛАВА II

В тесен кръг Поли наричаше себе си циклофреник. Имаше предвид необуздания си характер и моментите, в които забравяше всякаква опасност и не се съобразяваше с никакви обстоятелства. Просто убиваше. Саморазправяше се безмилостно с всичките си опоненти.

Сега обаче си даваше ясна сметка, че Маджо го наблюдава под лупа. Знаеше всичките му номера и нямаше да му позволи да си вее байрака, както беше свикнал. Освен това около него плътно стояха Димата, Маргина и Пашата. Пък и на Поли не му се искаше повече да скита като хъш по света. Реши твърдо да остане в СИК, да затвърди мястото си на изпълнителен директор и да чака удобен момент, за да направи собствен бизнес.

На общото събрание Поли неслучайно пое отговорността за най-трудния сектор — убийствата. Това бе големият му шанс да се наложи в структурата, макар че засега нямаше намерение да участва лично. Микроинфарктът на Маджо и последвалото го възстановяване му даде известна възможност да премисли нещата и да потърси решение. В крайна сметка Поли го намери. Една сутрин извика Женята в Борисовата градина и директно му заяви:

— Ти поемаш мокрите поръчки, приятелю!

— Не се чувствам достатъчно подготвен — уплаши се Женята.

Поли знаеше, че Женята наистина трудно щеше да се справи сам, обаче нямаше никакво намерение да отстъпва.

— Сега ще ти разкажа схемата. Създаваш си група от килъри, аз поръчвам на теб, ти поръчваш на тях.

— Ако стане фал винаги ще стигнат до мен.

— Ще стигнат и ще те вкарат в затвора, откъдето ще те извадя за нула време.

— Мога ли да откажа?

— Не можеш.

— Как така? — подскочи Женята.

— Вече знаеш схемата, Женчо — ухили се Поли. Наричаше го така заради пискливия му глас и страхливия му нрав. — Мръднеш ли, лично ще те отстрелям. — После го погледна право в очите и добави: — Ти си голям страхливец, Женчо! Ще свършиш работа. Пъзльовците знаете как да се пазите.

Разходката им продължи дълго. Поли винаги обичаше да си изпипва нещата. Обясни подробно как да се набират членовете на групата. Трябваше да бъдат бедни и неориентирани момчета от провинцията, на които бързо да се предложат прелестите на столичния живот. Не само жени, чалга и алкохол, но и кокаин.

— После ще ги убедиш, че стрелят само по лоши хора и всичко това е бизнес! Изкарване на пари. — наставнически продължи Поли.

— Те не познават оръжията — възрази Женята.

— Ще ги водиш всеки ден на Витоша да тестват всичко, което имаме под ръка!

— Друго?

— Проверявайте по десет пъти маршрутите за бягство. Не желая да бъде заловен нито един от тях! Ако се появи такава възможност, винаги можем да се откажем от един човек.

— Разбрах те.

— То не е много сложно.

Денят напредваше, но Поли не бързаше да освободи Женята. Навик му беше да изяснява всичко докрай, в най-тънки детайли. Погледна присмехулно разтрепераните му ръце и закачливо го плесна по китките:

— Я се стегни!

— Това ли е всичко? — бръкна си в джобовете Женята.

— Не е. Слушай ме внимателно, защото оттук насетне всичко е важно! Освен стрелбата на Витоша, твоите хора задължително трябва да посещават частните стрелбища. Така дори да ги заловят, те лесно могат да докажат откъде имат нагара по ръцете. Второ: Никога да не бягат панически след убийство! Ако пристигне полиция, да открият огън по полицаите. Те са изключително страхливи и няма да ги подгонят. Трето: Веднага след това да хвърлят оръжието. Дори да са без ръкавици, няма прокурор, който може да докаже в съда, че убийството е извършено точно от нашия човек.

— Какво ще е моето възнаграждение?

— За теб, Женчо, никакво. Малко ли ти е, че ще си част от организацията?

— А за момчетата?

— Най-много до пет хиляди марки. Иначе ще се оядат и няма да можеш да ги накараш по никакъв начин отново да излезат на терен.

* * *

Времената бяха сравнително мирни и вечерно време се събирахме спокойно в една билиардна зала. Идваха момчета от всякакви групировки. Поли също минаваше, уморен до смърт от работата си в СИК. Обикновено си пушеше спокойно цигарата и си пиеше питието, без да обръща внимание на никого. Дразнеха го двама-трима души и особено един дебелак от Аполо. Беше грамаден мъжага, около сто и двайсет килограма и единственото му прегрешение се състоеше в леко непочтителното му поведение към Поли. Поздравяваше някак си небрежно и винаги избягваше обичайното за останалите: „Добър вечер, бате!“

Никеца нахлу в билиардната късно през нощта. Никой не знаеше откъде идва прякора му. Беше около двайсетгодишен, жилест и костелив разбойник от улицата. Не се съобразяваше с нито една групировка. Въртеше се около старите бандюги, крадеше каквото намери и изобщо не се отчиташе. Веднага се залепи за Поли.

— Здравсти, бате! Напоследък ме нагазиха борците, готов съм да направя всичко за теб, ако ме отървеш.

Поли се усмихна ехидно и кимна към дебелака от Аполо.

— Виждаш ли го онзи?

— Виждам.

— Искам да го пребиеш.

— Дадено — изправи се Никеца, отиде при огромния мъжага и безочливо вдигна една от билиардните топки. — Защо и без шапка, тъпако? — попита той.

— С шапка съм — засмя се мъжагата. Огледа с насмешка два пъти по-дребното от него момче и преспокойно продължи да играе билиард.

И тогава Никеца изненадващо се нахвърли върху него. Владееше всички хватки на улицата. Успяваше да отбягва ударите, а самият той безмилостно го налагаше по раменните мускули и бицепсите. Така го изтощи и накрая го нокаутира. Получи се нещо като боксов мач, който развесели всички, включително мрачния до този момент Поли.

— Какво искаш за награда? — покани той Никеца на масата.

— Искам да ми дадеш наркотиците!

— Ти, луд ли си бе? — дръпна се Поли. Той знаеше, че Гоцев им беше разрешил да правят всичко. — Охранителни и застрахователни фирми, всевъзможни дружества и прочие. За наркотици обаче не даваше да се продума. Те щяха да привлекат вниманието на чуждите разузнавателни служби към България и при всички случаи да нарушат комфорта на бизнеса.

— В наркотиците има големи пари, бате Поли! — настоя Никеца.

— Остави ме да помисля!

— Ще те убедя — напусна заведението малкият. И така стана.

ГЛАВА III

Поли ми имаше голямо доверие. Външно аз по нищо не се различавах от другите борци. Носех същите гривни и ланци и се държах по същия начин. Поли обаче знаеше, че никога не вземам прибързани решения и винаги внимателно изчислявам шансовете. Връчи ми Никеца и ми нареди заедно да проучим пазара на наркотици.

Вече бях понатрупал пари и карах спортно ауди — двувратка, с двигател двеста коня. Събирах очите на всички манияци. Натоварих Никеца и тръгнахме към сладкарница „Кравай“, която се водеше официалното свърталище на дилърите. По пътя ни засече някаква нещастна лада. Разрази се неописуем скандал. Никеца без друго се правеше на борец, но този път надмина себе си. Докато се усетя изскочи от колата и заби два юмрука на шофьора. Отвори вратата на ладата, извади ключовете от таблото и ги захвърли в центъра на задръстванията. Мина половин час преди да се размърдаме.

В „Кравай“ също предизвикахме огромна паника. Мен ме познаваха всички, което гарантираше сигурността на Никеца. От друга страна дилърите знаеха прекрасно, че групировките не се интересуват от наркотици. До този момент си живееха спокойно. Освен това всички се бяха напатели от лошия нрав на Никеца и се разбягаха. Остана единствено една мощна циганка — Зина от Благоевград.

— Какво искаш? — нахвърли се тя върху мен. Беше заобиколена от петнайсетина наркомани, изживяващи се като охрана. Можех да ги помета без никакви усилия.

— Остави я! — спря ме Никеца. — Ще работим с нея.

— Ай да еба и мамата! — разсърди се тя и отново седна на масата. — Ша работиш ти...

— От утре бачкаш за нас — вдигнах я аз.

— Няма!

— Няма ли? — хвърлих я на пода като чувал с картофи.

— Чакай — спря ме Никеца. Изгони циганката и започна да ме успокоява: — Гледай сега, Жоре, ние не можем да излезем на улицата.

Трябва да уважаваме тези хора, защото те ще ни изкарват парите.

— Не мога да уважавам боклуци.

— Какво ти пука, бе?... Важното е да върви бизнеса. Така или иначе циганката се омете и на другия ден изобщо не се появи. Но както е известно няма празно пространство. На нейно място се появи друг боклук с прякор Невестулката.

— Чух, че търсите хора — седна той при нас.

— Търсим — потвърди Никеца.

— Ваш съм отгоре до долу, стига да ми разширите райончето.

Шмекерът си беше направил добре сметката. До този момент дилърите продаваха един до друг и никой не поглеждаше в торбичката на съседа си. Знаеха прекрасно, че ние не се интересувахме от наркотици и не се страхувахме от нищо. Разпространявахме само марихуана. Тя пристигаше предимно от южна България.

Нас ни снабдяваше някакъв тарикат от Сандански. Колкото и невероятно да изглежда сега, той пътуваше с автобус. Слизаше с два денка под мишница и се пазаряхме още на автогарата.

— Триста лева — подаваше редовно първата си оферта тарикатът.

— Двеста и дваисет — контрираше Никеца.

— Двеста трийсет — вдигаше онзи.

— Казах вече!

— ОК — купувахме стоката ние на двеста дваисет и докарвахме цената на дребно до два лева на цигара. От един килограм печелехме две хиляди лева.

Следващата седмица сладурът от Сандански отново пристигаше с денкове. И винаги се повтаряше същият цирк. Той с неговата си оферта, ние с нашата. Но парите наистина започнаха да капят.

* * *

Невестулката ни вършеше добра работа. На този етап ние продавахме единствено марихуана и колкото и да е странно, изцяло от хуманни съображение. Хората се напушваха, ставаше им весело, но това в никакъв случай не водеше до трайни зависимости. Невестулката

също здравата се напушваше. После влизаше в някой киносалон и гледаше два филма един след друг.

— Направо ставам част от филма — обясняваше той. — След пет цигари се изживявам като който си поискам от героите.

Разбира се Невестулката намаляваше редовно част от марихуаната, която продаваше, за да избие петте цигари дневно. Иначе си вършеше работата съвестно и не ни създаваше никакви проблеми. Бяхме се разбрали предварително ние да не докосваме стоката. Никеца наблюдаваше него, а аз бях нещо като супервайзър и на двамата.

Някъде по това време се появи друг дилър, от когото заформящите се босове започнаха да купуват кокаин. Въртеше се около „Магурата“ и „Космос“. Знаехме го като Емо Курилеца. Снабдяваше го един баровец, бивш боксьор с големи връзки в градското управление на полицията. Викаха му Жицата. Беше женен за шведка, а и имаше големи връзки в Латинска Америка и оттам внасяше стоката. Не повече от един килограм. Толкова се продаваше в България.

Емил Курилеца свиваше малки пощенски пликчета, наподобяващи оригиналните и в тях слагаше точно един кантарен грам.

— Колко? — питаха го обичайните му клиенти.

— Сто и двайсет марки — прибираше парите с лявата ръка той, а с дясната зад гърба си подаваше пликчето.

Сделката удовлетворяваше и двете страни, защото кокаина беше абсолютно чист. Много по-късно кантарния грам бе заменен от продаваем, който не надвишаваше повече от 0,7 мг и в него винаги имаше примеси. Но цената си остана — сто и двайсет марки.

— Трябва да гепим кокаина! — започна да ме убеждава Никеца.

— Не става без благословията на Поли — възпирах го аз.

Бедата беше, че Поли постоянно отсъстваше и трудно можехме да го намерим. С другите босове за наркотици все още не можехме да говорим. Тогава Никеца направи поредната си дивотия. Откри Емо Курилеца в един затворен двор в центъра на София, където събираше най-готините мадами и кандидатки за всякакъв вид „Мис“ — от „Мокра фланелка“ до „Мокри гащи“, заребяваше ги безплатно с кока. След което го удуши почти до смърт. Смяташе, че като смачкаме селското копеле лесно ще му вземем бизнеса. Но още на другия ден

Курилеца се появи с кърпа около врата и кокаин в джоба, охраняван от полицейска кола с три цивилни ченгета вътре. Изобщо бизнесът с наркотици си беше полицейски и остана такъв.

ГЛАВА IV

Поли се убеди, че в наркотиците има много пари. Стана така, че той ни извика:

— Знаете ли, колко му излиза на онзи хитрец Жицата един килограм кокаин? — попита той.

— Около четирийсет и пет хиляди марки — отвърна му Никеца.

— Значи, ако го поомешаме малко и свалим грамажа, можем да постигнем двойна печалба?

— Естествено.

— И какво ни пречи да го направим?

— Жицата и Емо Курилеца са под закрилата на полицията.

— Ебал съм им мамата и на единия, и на другия — подскочи Поли. — Хич не ме интересуват нито те, нито техните пазванти!

Поли беше от тези хора, които не правеха нищо до половината. Захванеше ли се с нещо, то задължително придобиваше огромен размах. Така се получи и сега. Помоли дебелия Фатю да го свърже с братята Саид — двама кюрди, които отдавна бяха разработили канала през България за наркотици към целия свят. Не искаха да продават тук, поради няколко причини: Първо, защото пазарът беше нищожен за тях и вместо пари можеше да им създаде само проблеми. И второ — такава им беше договорната с Държавна сигурност.

— Дайте ми шанс — убеди ги Поли. Той наистина умееше това изуство, пък и беше същия като тях. — Ще развия бизнеса в цяла България, а може да мина и към Европа.

— Изглеждаш ни сериозно момче — съгласиха се братята. — Знаем, че нямаш пари, затова ще ти дадем пет кила кокаин, пък ти ще ни го платиш, когато го продадеш. Тогава ще говорим отново.

Поли дойде при нас твърде угрижен. Мълча дълго, преди да ни обясни какво точно е станало.

— Тези кюрди са сериозна работа — запали цигара той. — Оставиха ни на доверие кокаин за близо половин милион марки.

— Не може да бъде?! — подскочи Никеца.

— Може! Започвате да го продавате още от утре, но много внимателно. Повече от ясно е, че ако не им го платим ще ни изтрепят като мухи.

— Все още няма такъв пазар в България — обадох се аз.

— Знам, че няма и това най-много ме притеснява — стана Поли и започна нервно да кръстосва офиса. — Най-шибано ще бъде, ако всеки месец започнат да ни дават по пет килограма и да искат да им го плащаме предварително. Така, че си опичайте акъла!

Принципът в продажбата на наркотици не се е променил откакто съществуват. Основният доставчик не бива дори да се докосва до тях. Целият риск се поема от крайния дистрибутор, но там остава и доста голяма част от печалбата. Ние вече имаме опит с марихуаната, така че просто трябваше да го приложим към кокаина. Давахме грама на Никеца за осемдесет марки, той го препродаваше на Невестулката за сто марки, а Невестулката го изкарваше на пазара вече за сто и двайсет. Емо Курилеца и Жицата веднага се усетиха. Изтеглиха се леко встрани, но потърсиха закрила от ВИС. А Поли нямаше никакво намерение да се кара с Жоро. Така двамата станаха неуязвими. Освен това имаха протекцията на полицията.

Поли също развиваше активна дейност, макар че не му вървеше в нито едно от начинанията. Откри собствен офис и единственото умно нещо, което направи в него бе да монтира всякаква записваща аудио и видео-апаратура. Извика патрулиращите ченгета от района на „Раковска“, където продаваха най-много и им предложи процент.

— Чували сме за теб — изгледа го нагло офицерът. Другите двама бяха сержантчета. — Знаем, че си държиш на думата.

— От вас искам само спокойствие — почерпи ги Поли. После ги отпрати с иронична усмивка.

Така полека настъпвахме на пазара, макар че вече омешвахме стоката. Обикновено с амфетамин. Никеца трябваше на първо време да вади от килограм най-много килограм и половина, заради конкуренцията с Емо и Жицата. След като зарибихме достатъчно клиенти минахме на друга схема — увеличихме мешавицата. От един килограм правихме два.

Големият Маргин не одобряваше залитането на Поли по наркотиците, но понеже му беше добър работник си затваряше очите. Другите босове в СИК също се правеха на разсеяни. Все пак Поли

покриваше огромна дейност и те не искаха да му пречат на личния бизнес.

И тогава се появи Славчо Лимонадата. Беше си спечели прякора заради някаква малка фабричка в Орландовци, която произвеждаше фалшиви джусове, след това откри ресторант „Олимп“. А по-нататък се разви дори като банкер. По онова време обаче приличаше на карикатура.

— Може ли да вляза? — показва той лисата си глава в офиса на СИК.

— Влез! — покани го Големия Маргин. Не познаваше този човек и не знаеше, че след смъртта на Васил бе свалил стикерите на ВИС и сега идваше да се предложи на алтернативната организация.

— Идвам да търся защита от вас. И да ви предложа съвместен бизнес.

— Какво имаш?

— Ресторант.

— Ние сме по застраховането — произнесе сакралната си фраза Големия Маргин. И добави към нея всичките си бъдещи проблеми: — Брат ми е по бизнеса, разбери се с него!

Славчо Лимонадата бързо усети накъде духа вятъра. Сдуши се веднага с Малкия Маргин и след месец вече двамата бяха съдружници в дискотека „Примо“, в подлеза на ЦУМ. Не измина дори месец и тя стана основен конкурент на дискотека „Нерон“.

* * *

Дискотека „Примо“ светкавично се превърна в най-известното място за пласиране на наркотици. Беше си наше и можехме да правим в нея каквото си искаме. Не се интересувахме от мнението на съдружника Славчо Лимонадата. Като всеки селяндур той трепереше само, когато се споменеше за кокаин. Ресторантът му обаче вървеше много добре и всяка вечер се пълнеше с тузари, свикнали да се развеселяват с дрога. Трябваше по някакъв начин да се наместим там.

Избрахме една съботна вечер. Отидохме да вечеряме аз, Венци и Никеца. Стана ми смешно, когато видях на входа моя стар приятел Крейзи.

— Кво правиш тук? — попитах го.
— Охрана съм — дръпна се притеснително той.
— Сериозно ли говориш?
— Освен това съм портиер.
— Я, гледай ти? Друго?
— Шофьор съм на шефа.
— Друго?
— Действам като салонен управител.
— И колко ти плащат?
— 200 лева.

— Ти си луд бе! — шляпнах го зад врата аз. — Айде щом си салонен управител ми намери едно място и ни доведи шефа! Ние сме дошли при него.

— Не мога — скри се страхливо Крейзи зад бюфета. — Не ми дават да мърдам от тук!

Заведението наистина беше пълно само с тузари. Единствените свободни, три места забелязахме на една кръгла маса в дъното. На другите три седяха баровци в елегантни черни костюми и отпиваха аперитива си. Насочихме се натам.

— Не ви ли се танцува, момчета? — надвеси се над тях застрашително Никеца. Златният му ланец увисна над главите им като клуп на бесило.

— Ние сме адвокати — отвърнаха кой знае защо тези. — Не танцуваме.

— Маргарита Хранова пее. Трябва да ви се танцува — настоя Никеца. Във всички други заведения поканата за танц от хора като нас веднага издухваше присъстващите на масата. Явно тези тузари не познаваха жаргона.

— Танцува ви се — събори им питиетата Никеца и чак тогава костюмарите го разбраха. Изчезнаха за секунди.

Настанихме се на техните места, на се оказа че няма сервитьори, които да ни обслужват. Подобно нещо ни се случваше изключително рядко. В нашите заведения си потрошваха краката, за да ни угаждат.

— Намеси се, тъпак! — махнах с ръка на Крейзи.

— Не мога — повдигна безпомощно рамене той. Този жест беше достатъчен за Никеца да побеснее напълно. Дори двамата с Венци не

можахме да го спрем. Мина като вихър през целия ресторант и заби страхотен юмрук на Крейзи.

— Развали ни цялата вечер — разкрещя се той. — Ти си виновен за всичко!

Изблъскахме Крейзи встрани и влязохме разярени в сервизните помещения. Очаквахме да видим всичко, само не и голата действителност. Всъщност тя беше полугола. Славчо стоеше прав със смъкнати гащи, а една от сервитьорките старателно му правеше свирка. Лимонадата буквално се ужаси като ни видя. Загуби ума и дума. Момичето обаче изобщо не ни обърна внимание, довърши си работата и едва тогава излезе.

Пазеше си хляба милата.

ГЛАВА V

Славчо Лимонадата минаваше за голям артист. Сменяше настроенията светкавично и използваше различни състояния, докато намери най-точното и според него най-правилното за момента. След като го набарахме в сервизните помещения първо разигра страх, сетне гняв и накрая се спря на надменност.

— Какво искате момчета? — изправи се той. — Аз съм съдружник на Малкия Маргин, не можете да ме пипнете.

Всъщност говореше само на мен, защото аз единствено знаех точно как стоят нещата. Пък и се познавахме. Другите двама изобщо не му бяха известни.

— Спокойно! — хванах го под ръка. Той обичаше йерархията и една баданарка не му беше излишна. Издърпах го настрани и отпратих Венци и Никеца да си пият питиетата на вече освободената маса. — Искаме да продаваме кокаин в твоето заведение.

— Кокаин! — зяпна Славчо. — Ти знаеш ли какви хора идват тука?

— Каквито и да идват, до един обичат дрогата. Не се притеснявай!

— Няма да стане тая работа — тръгна към канцеларията си ресторантьорът. Веднага се сетих, че ще се свърже с Малкия Маргин по телефона. Аз тогава вече имах мобифон и го изпреварих.

Обясних цялата ситуация на Маргина, без да споменавам нищо за кокаина. Оставих най-важното за финала:

— Ще има далавера и за теб — казах му аз. — А най-вероятно ще вземеш и дял от ресторанта.

— Става — съгласи се той.

Следващите десетина минути се забавлявах да гледам как Венци и Никеца си пият питието и нагло оглеждат дамите в ресторанта. Славчо се появи по-кротък от агънце. Изглежда Малкия Маргин го беше отрязал от корен.

— Съгласен съм, момчета! — угоднически ме заведе той до масата на моите хора. — Не е лошо да ме осведомявате от време навреме какво става.

— Седни и почерпи! — покани го Венци.

— Не ми давай акъл.

Лимонадата се настани край нас и смени настроението. Първо се направи на сериозен бизнесмен.

— Я ми кажете, момчета за какво ми е този стикер отвън щом можете да ме работите както си искате? Нали си плащам застраховката?

— Да, ама не плащаш за охрана — засмях се аз. Този пиниз Поли го беше измислил. Застраховката покриваше щети, нанесени от други, а ние можехме да влизаме и да правим каквото си искаме, ако заведението нямаше договор с някоя от нашите охранителни фирми.

— Големи пичове сте! — развесели се Лимонадата. — От всичко смъквате пари.

— Ти да не си по-добър? — контрира го Никеца.

— Не ме мисли мен, момче. Преживял съм комунизма, ще преживея и вас. Дори да изям един бой, в болницата ще ме оправят, ама ти някой ден ще се намериш в канавката с куршум в главата.

— Не питай старило, а питай патило — опъна се Никеца. — Ти може да си дърта маймуна, ама аз съм на улицата откакто се помня.

— Бъркаш, тарикат. Налиташ като пале. По-добре питай старило, отколкото патило. И помисли за това, което споделих с теб!

Никеца избягваше всякакъв вид разсъждения, но Славчо се оказа твърде убедителен. Думите му го накараха да замълчи и видимо да осмисли казаното. Настроението на масата рязко падна. Тогава Лимонадата се обърна към Крейзи и дълго го наблюдава. Онзи стоеше пред изхода на ресторанта спаружен като попикано мушкато.

— Уволнен си! — посочи го Славчо. — Да не съм те видял повече тук!

Крейзи изхвъркна на секундата. Лимонада ни изгледа победоносно и кимна към съседната маса, където седяха две много хубави мацки. Бяха около тридесетгодишни, но си личеше, че са добре отгледани и нахранени.

— Виждаш ли я тази? — посочи той брюнетката. — когато бях в телевизията тя беше гранд-дама. Не съм си помислял и да я докосна. А

сега ми е гост в ресторанта, ще и платя сметката и още тази вечер ще я нанижа на шиша.

* * *

Точно в този момент обаче в ресторанта влез Баш Найден. Беше с рибарски ботуши, комуфлажни дрехи и две въдици. Връщаше се от риба.

— Днес наистина не ми е ден — поклати глава Славчо. Те бяха комшии, набори и съученици с Баш Найден. И се познаваха от четиридесет години.

— Здравсти! — настани се на нашата маса дъртият каналджия на коли. През последните месеци той си живееше екстра. Плащаше тридесет процента на организацията и правеше каквото си иска. На риба ходеше да се напие и задължително след това минаваше през луксозния ресторант на комшията си. Обичаше да го дразни.

— Нали съм ти казал да не идваш така облечен тук? — ядоса се Славчо.

— Не мрънкай, а ми дай нещо за ядене!

— Аз да не съм сервитьор? — скочи Лимонадата. Избърза крачка и се скри в сервизните помещения.

— Я го гледай ти, набора! — ухили се бате Начко и се развика колкото му глас държи. — Жено, ела тук... върни се!

— Каква жена бе? — опули се Никеца.

— Ами ние в маалата така му викаме. Славчо Жената. Когато беше малък, му стигаха два шамара и хукваше да търси майка си.

Славчо отново се показва зачервен като рак. Изприпка бесен до масата.

— Моля те, Найдене, аман заман. Поне тук не ми викай така!

— Много ми пука! Ще ми сервираш ти, иначе няма да те оставя на мира!

Славчо се ужасяваше от необуздания нрав на Баш Найден. От него можеше да се очаква всичко. Затова застана смирено край масата и кротко попита:

— Какво искаш?

— Какво имаш?

— Нали знаеш, класата на ресторанта. Предлагаме всичко.

— Донеси ми тогава клитор от колибри!

— Стига с твоите групости.

— Добре де! Дай луканка!

Лимонадата пъргаво изтича до кухнята и след пет минути се върна с огромна чиния, в която освен аранжирани резенчета луканка, беше сложил няколко стръкчета магданоз и една маслинка.

— Какво е това, бе? — ядоса се Начко.

— Каквото поръча...

— Абе, донеси ми една цяла луанка да си я режа! Не ми пробутвай боклуци!

Славчо се видя в чудо. Целият ресторант наблюдаваше с любопитство резила му. И наистина се върна с цяло парче луканка.

— Къде ми е дъската? — извади рибарския си нож Баш Найден.

— Идва — подскочи като младо момиче Лимонадата. Изчака Баш Найден да си нареже луканката по свой тертип и услужливо се наведе над него: — Нещо за пиене?

— Ракия!

— Едно шише стига ли?

— Сипи, ако няма — донеси! — изтегна се на стола Баш Найден.

— Колко — толко... се е малко!

— Тука ли да седя?

— Кво ще правиш тука, бе? Ти си персонал! Ще надничаш зад завесата, докато не те повикам.

През това време Маргарита Хранова панически се изнесе от ресторанта. По-голямата част от посетителите, също напуснаха. Баш Найден се напиваше неудържимо.

— Искам палачинки фламбе — присети се изненадващо Ресторантът наистина предлагаше такава екстра, но работното време на майстора отдавна бе приключило. Това обаче избъщо не смути Баш Найден.

— Ей сега ще ти направят в кухнята — предложи му Славчо.

— Аaaa, няма кухня... тука пред мен... И ти ще ми ги правиш!

Сега вече на Славчо му дойде много, макар че нямаше никакъв изход. Позеленя, посиня, вдигна кръвното, но в крайна сметка сложи престилката, загаси осветлението и започна да прави на Баш Найден палачинки фламбе. Старанието му се оказа недостатъчно.

— Не мога без музика! — развика се Баш Найдено. — Пусни ми „Тигре, тигре“ и „Радка пиратка“

От този тап на тържеството ние вече не издържахме. Оставихме шашардисания Славчо да се оправя сам и си тръгнахме. Преди изхода погледнахме назад. Лимонадата въртеше палачинки фламбе като фокусник, а децибелите на двете популярни песни можеха да пометат стъклата на прозорците.

ГЛАВА VI

Излязохме от ресторант „Олимп“ и докато се намествахме в колата от тъмното подобно призрак изскочи Крейзи. Изкара ми акъла. Никеца толкова се ядоса че отново скочи да го бие. На мен обаче ми дожаля и го възпях.

— Видяхте ли какво стана? — проплака Крейзи. — Уволниха ме заради вас, момчета!

— Добре де, качвай се! — казах му аз. Той мина първо от моята страна, после от другата, сетне отново от мойта страна. В началото мислех, че съвсем е полудял, докато се сетя, че колата ми е двувратка и Крейзи трябва да седне на задната седалка при Никеца. Предпочиташе аз да му отворя и евентуално да го защитавам, ако онзи дивак отново му налети. В крайна сметка стигнахме до споразумение.

— Ела, бе кретен! — махна му великодушно Никеца. — Няма да ти направя нищо!

По пътя Крейзи за пореден път смени няколко цвята — пребредня, почервеня, стана на петна и когато се убеди, че наистина повече няма да яде пердах възвърна нормалния си вид. Както и вроденото си нахалство.

— Гладен съм — изтърси той.

— Еба ти нахалника! — отново подскочи Никеца.

— Спокойно — разделих ги аз, ще те заведем в една денонощна кръчма да хапнеш.

Наближаваше три през нощта и сервираха предимно скара. Крейзи се нахвърли върху кебапчетата, сякаш никога през живота си не бе виждал подобно нещо. Когато се позасити изненадан установи, че Никеца си е направил две линии кокаин и без да му пука от околните, най-спокойно си шмърка.

— Дай малко! — надникна любопитно зад гърба му той.

— Натъркай си венците с остатъка — великодушно му разреши нашият човек. — Повече ще ти дойде много.

Крейзи разтърка венците си, а през това време Никеца опъна още две линии. Остатъците отново отстъпи на Крейзи. И той изведнъж стана изключително приказлив. Започна да говори за неща, за които никой не го питаше.

— Копелета, ще ви кажа една тайна.

— Не ни викай, копелета — срязва го на момента Никеца.

— Добре де, симпатяги... Ще ви кажа една голяма тайна. Напоследък в ресторанта идва някакво ново шефче на СДС — Иван Костов, за да манджари постни ястия.

— Ние не се занимаваме с политика — прекъснах го аз.

— Ти само чуй! Славчо ни е наредил, когато се появи същия тоя Костов да го извикаме в ресторанта, дори да се намира на Луната. Смята че един ден ще стане голям шеф. Да не кажа — най-големият.

— И какво от това? — намеси се Венци.

— Засега нищо особено. Лимонада седи до вратата и не смее дори да приближи масата на Седесарчето. А онзи, момчета, е голям грандоман. Поздравява го малко преди да излезе, но съвсем небрежно. Най-много да му кимне: „Здрасти, Славе!“ После си тръгва.

— Голяма новина ни каза.

— Тайната между двамата е, че Костов яде за осемдесет лева, а Славчо редовно му издава фактури за сто и шейсет, като първи кокошкар, а на другият скръндзлъка не му позволява да му опрости цялата сметка и да почне да го купува на едро.

Никой от нас не знаеше кой е тоя Иван Костов. Историята мина и замина покрай ушите ни. Крейзи обаче продължи:

— Седесарчето има някаква булка Елена, която също идва от време навреме. Дори води приятелки. Хапват, пийват но не плащат абсолютно нищо.

— И какво от това? — почеса се зад врата Венци. — Ние го правим всеки ден.

— Нали знаеш, че Слави си купи един вехт мерcedes-пура?

— Знам.

— През лятото — същата тази Елена, дотолкова се сприятели с Лимонадата, че поиска от него да закарам дъщерите и до морето.

— Хубави ли са?

— Гола вода.

— И какво друго стана?

— Ами Славчо усети накъде духа вятъра и за първи път подхвърли на Елена, че някой ден може да помогне чрез мъжа си, да заделят някой лев.

— Брей! — опули се Никеца беше вече тотално надрусан. — Става интересно!

— В политиката има много пари, момчета — заключи мъдро Крейзи. — Лимонада може да ви изглежда тъпак, обаче е голям хитрец.

Аз разбира се си давах сметка, че това, което ни съобщава Крейзи е информация с голяма стойност. Венци също. Макар и надрусан Никеца без съмнение оцени по достойнство казаното от вече поизветрелия бивш охранител на „Олимп“.

— Ставай да те черпя една проститутка — вдигна го той за яката.

— Откъде ще ми я намерите? — изненадващо се сви на кравай онзи. Направо се уплаши.

— Как откъде, бе? Ние контролираме един куп заведения с курви.

— Щом искате! — умърлуши се окончателно Крейзи. Закарахме го в един от най-модерните клубове и накарахме сводниците да строят всички проститутки пред него.

— Избирай — посочи му ги Никеца.

Крейзи ги погледна бегло, после сведе глава. Виждахме как се смалява пред очите ни. Направо изчезна.

— Какво ти става бе, Крейзи? — повдигна му брадичката Никеца.

— Водете ме на Львов мост, братко, там ще си избира! — хвана ме за ръката той.

Въпреки късния час пред един от хотелите стърчаха две изключително красиви и наточени циганки с прекрасни перуки. Ставах за всичко.

— Избери си, която искаш — посочи ги Венци.

— Не стават, братко! — за пореден път отказа Крейзи.

— Бе, ти, луд ли си? — нахвърли се върху него Никеца.

— Нещастен съм — клюмна съвсем Крейзи и ни разказа такава история, че изпопадахме от смях.

Оказа се, следното: Крейзи то този момент беше общувал единствено с първата си братовчедка и само тя можеше да го възбуди.

Смяташе се за изключително грозен, какъвто си беше и се притесняваше от красивите жени. Нямаше никакъв опит. Комплексите му надхвърляха височината на Айфеловата кула.

— Давай по-надолу, към булевард „Христо Ботев“ — скърши умолително ръце той. — Там си имам едно място, което добре познавам.

Ние вече бяхме доста подпийнали и решихме да изкараме нощта докрай с него. Мястото му беше нещо средно между градинка и разчистено за строеж пространство. Около него се въртяха две три абсолютно неугледни момичета, от които той избра най-грозната. Нямаше повече от метър и петдесет и само от разстояние двайсет сантиметра можеше да се досетиш за пола й.

— Голям ненормалник си! — огледах я аз.

— Вкус, братко! — повдигна рамене той.

— Нямаш проблем, обаче ще го свършиш на капака на колата, пред нас! С тая смръдла вътре не те пускам.

— Както кажеш — смъкна си гащите Крейзи и хвърли грозотията върху капака.

Ебането изобщо не му вървеше и той започна да я лиже. Направо ни се доповръща. Никеца допиваше някаква бира и с отвращение гледаше голото му дупе. В един момент изля остатъка и завря бутилката в задника му. Това изглежда помогна на Крейзи. Навири краката на проститутката и за малко да влязат в двигателя. Едва тогава започнахме да се забавляваме, но изненадващо се появи репортер от „Нощен труд“. Крейзи побесня. Настигна го, взе му фотоапарата и го захвърли в реката.

Когато се върна, проститутката вече беше изчезнала. Крейзи ни се разсърди и дори не пожела да го закараме до Орландовци, където живееше. Така завърши нощта.

ГЛАВА VII

Постепенно сложихме ръка върху марихуаната и кокаина в цялата страна. Марихуаната вървеше много по-лесно и в големи количества. Кокаина тръгна по-трудно, заради цената. Започнахме да го мешаме все повече и повече, докато го докарахме до четири-пет процента. В началото стривахме амфетамин в него, но той също ни излизаше скъпо. После минахме на аспири и аналгин.

Търговията с наркотици има някои особености, които са напълно непознати за обикновения човек. Всички смятат, че босът печели най-много, обаче истината е, че по трасето се губят маса пари. Почти нямаше дилър, който да не шмърка, а такива бяха и повечето от посредниците. Невестулката дори го пушеше. Така го блъскаше побързо в главата, но после трябваше да избива количествата с мешавици. Получавахме го на кубчета и Невестулката поставяше по едно в стъклена лула, след което я подгръвяше отдолу и пред очите ни добиваше подчертано блажен и същевременно агресивен вид.

СИК не желаше да има нищо общо с наркотиците. Трийсетте процента от продажбите прибираще лично Поли. На всичко отгоре участваше и като пълна партия в разпределението на останалите пари, тоест взимаше процент и от нашата печалба. И тогава Никеца се огледа в хероина.

В общи линии до този момент го избягвахме, защото знаехме от него измъкване няма. Продавах го предимно арабите. Те се бяха настанили на „Граф Игнатиев“, където откриха дюкяни за дюнержебап, но всъщност пласираха дрога. Дилърите също идваха от арабския свят. До един имаха смъртни присъди, заради всевъзможни глупости, които там се наказваха жестоко. В България ги вмъкваше техен човек, защитен от нашите власти. Нямаха никакъв изход. Можеха да ги накарат дори да хвърчат като птички, така че продажбата на наркотици минаваше за помилване.

Детската сладкарница „Ну-погоди“ също отдавна не беше детска. Там също се пласираше дрога. Сладкарница „Преспа“ по това време

държеше един агент на Държавна сигурност и член на ръководството на ЦСКА, когото знаехме като Спиро. Редовно го посещаваха Стоичков, Костадинов, Любо Пенев и другите звезди на отбора. Не се интересуваха от неговия бизнес, просто се черпеха заедно. Нямаха никаква представа за търговията на арабите. Спиро държеше сладкарницата под аренда. След смъртта му я купи Костадинов и направи няколко обекта от нея.

Спиро се правеше, че не знае какво става в заведението, но всеки месец премаше великодушно по хиляда и повече долара рушвет, заради мълчанието си. Както и заради сигурността, която им осигуряваше.

Никеца, разбира се не пропусна да се включи. Намерението му беше да провери как върви бизнеса с хероин. Първите риби се оказаха двама върли наркомани.

— Какво ви мъчи, пичове? — посрещна ги той.

— Имаме на две места по трийсет излишни марки — отвърнаха му те.

— Ясно. Чакайте ме тука! — остави ги Никеца, прескочи до аптеката и се върна с два блистера аспирин. Той обичаше да се забавлява. Стри го набързо, опакова им го и им пробута дозите. После се покри.

Наркоманчетата пристигнаха отново половин час по-късно. Бяха разбрали, че са минати. Този път ги посрещна арабина, който беше оставил Никеца да го замести.

— Дадохме си парите за нищо — проплакаха те. — Пробутали сте ни тебешери.

— По-спокойно! — утеши ги арабина, веднага му стана ясно какво е направил Никеца. Даваше си ясна сметка, че едва ли ще го открие някъде наблизко и за да няма скандал покри дивотията му с две истински дози.

Ние обаче вече знаехме колко много хляб има в хероина.

Разбрахме и нещо друго — контролът върху продажбите отдавна се държеше от две ченгета. Оперативни работници, офицери от Първо районно управление. Даниел Капсъза го знаехме, защото беше син на известен генерал и известно време тренира борба. Тошко Слона беше по-неизвестен за нас. Контролираха целия район и осигуряваха безопасност на арабите. Срещу това получаваха процент. Даниел беше

особено нагъл. Имаше връзки със всички групировки, а работеше самостоятелно. Изнедаваше безмилостно дребните мошеници. Печелеше луди пари и ходеше на работа с Ягуар. Когато началниците му направиха забележка, го смени и си купи лилаво Ауди кабриолет. Тошко Слона също не му отстъпваше по алчност, но беше значително по-корпоративен. Той преговаряше с арабите, помагаше да внасят стоката и уговаряше условията. Каквито и да бяха двамата полицаи, те контролираха пазара. И те обираха големите пари.

— Шефе, ако не влезем в хероина изпадаме от играта — отиде директно при Поли Никеца. — Там са огромните мангизи.

— Направи ми схема на търговията от начало докрай и на основните участници в нея.

— Дадено.

Два дни по-късно Поли ни извика и ни нареди да уредим среща с полицейчетата. Сценарият беше прост, но винаги даваше резултат. Събрахме цялата бригада, която по това време наброяваше четиридесет души. Струпахме се под едно затънтено заведение, където Женята трябваше да доведе офицерчетата. Това стана някъде в късния следобед. Даниел и Тошко Слона изглеждаха много уплашени. Очите им шареха като на подгонени зайци.

— Много се оядохте — започнахме да им подвикваме ние. — Пълните си джобове за нас нищо няма.

— Отдавна не съм шибал полицай — изцепи се един от нашите хора.

— Много хубави семейства имате! — ухили се Никеца. Бяхме пробвали тази психологическа атака много пъти и тя вършеше работа. Поли пристигна елегантен и важен. Влезе в кафенето, настани се на масата при ченгетата и директно ги подхвана:

— Чувам, че се замогвате момчета, а за нас нищо не остава.

— Ние сме дребни риби — отвърна му Даниел. Той се правеше на по-отворен, а Тошко Слона си мълчеше.

— Дребни, ама печелите луди пари. И не искате да играете с нас.

— Кажете си офертата и можем да помислим.

— Офертата ми е да ти разпоря задника.

Даниел млъкна изненадан от арогантността на Поли, но запази самообладание. Тошко Слона проговори за първи път:

— Аз съм с вас — съгласи се той.

— Каква друга оферта ни предлагаш? — обади се след известно време Даниел.

— Другата ми оферта е, да ти разпоря задника два пъти — засмя се Поли.

Така прибрахме бизнеса с хероин. Само че разделихме двамата приятели. Даниел се завря под крилото на Мето от Илиянци, а Тошко Слона остана при нас.

ГЛАВА VIII

Бизнесът с хероин тръгна стремително нагоре. Дрогата пристигаше в големи продълговати пакети увити с кафяв скоч. Миризмата блъскаше право в главата. Търговията се оказа по-лесна от всички останали, въпреки че ни създаде много проблеми. Женята побърза да приватизира полицайчето Тошко Слона. Завря го в някакъв апартамент под наем, уж да го пази, а всъщност го използваше, за да купуват двамата стоката и Никеца изведнъж стана по-долна ръка. Женята купуваше на едро грама за десет марки. Продаваше го на Никеца с осем марки по-скъп, от които тридесет процента отиваха директно за Поли, а в останалите той участваше като партия. Никеца продължаваше по веригата към Невестулката. Там един грам вече излизаше двадесет и две марки. Поли отново взимаше тридесет процента от четирите марки и участваше като партия. От Никеца хероина се прехвърляше към Невестулката. Той го пласираше на улицата по тридесет марки и печелеше най-много от всички. Освен това измисли някакъв нов пиниз: Мешеше наркотика с кодеин и паркизан, след което го продаваше на най-различни порции — от пет до двайсет лева.

За отрицателно време Невестулката забогатя неимоверно много. Купи си мощен мотор Ямаха, с който дефилираше по цял ден по централните софийски улици. Когато кокаинът съвсем го възнасяше из облаците си биеше по една спринцовка хероин, за да се приземи.

С времето Невестулка толкова се забрави, че бизнесът започна да запада. Той беше странен човек. Имаше апартамент в центъра на София и се славеше като изключителен домошар. Почти не излизаше, освен когато трябваше да се изфука с мотора си. По цял ден гледаше видео, готвеше, чистеше, переше и изобщо се държеше като госпожица. Към наркоманите обаче беше безмилостен. Прибираше им всякакви вещи за неплатени дългове, от транзистори до хладилници. Към дилърите също се отнасяше като феодал. Плащаше им само с дози и никога не се бъркаше за пари. Експлоатираше ги докрай. Милост

проявяваше единствено когато искаха да се обзаведат. Подаряваше им фризери, микровълнови печки и всякакви други уреди. Постепенно те започнаха да го лъжат, той избиваше загубите с намаляване на дозите и все повече мешавица, докато накрая стигна до пълен крах. Наложих да се намеси Поли.

Срещата се състоя на пазара Илиянци. Метод излезе с бригадата си от сто човека, а Поли пристигна с двадесет. Двамата се прегърнаха като истински босове, макар че все още бяха най-обикновените служители на фирмите. Без съмнение високопоставени, но все още чиновници. Оттеглиха се в най-близкото кафене.

— Как си? — приятелски попита Поли. Даваше си сметка, колко е важно да бъде дипломатичен и същевременно вече кроеше планове за бъдещето. — Идвам да се разберам, вместо да се караме.

— Казвай — посрещна го доста приветливо Метод.

— Предлагам ти да разделим улицата на две. Колкото за теб, толкова и за мен.

— Как да стане това?

— Ще определим мешавицата. Нашите дози и вашите дози, трябва да бъдат еднакви, а кой колкото купи. Ако продавате по-чист хероин, ще ни отнемете клиентелата.

— Съгласен съм, стисна му ръката Метод.

След тази договорка улицата се успокои. Бизнесът потръгна. Шибаното на наркотиците е, че скарват най-добрите приятели. Така се случи между Женята и Никеца. За месец се намразиха до смърт. На всичко отгоре Никеца започна да шмърка кокаин, а Поли не одобряваше.

— Не можеш дрогиран да вършиш сериозен бизнес — караше му се той. — Ще изпуснеш конците.

По това време Поли беше открил нова дискотека в центъра на София и Никеца често я посещаваше. Понеже не смееше да се дрогира обикновено се напиваше като свиня. Имено там се запознах с новия любимец на Поли — някакъв полуграмотен идиот, помак от Родопите. Виках му Чарли, а как се казваше в действителност никой не знаеше.

Лятно време ходехме заедно на море. Отсядахме в най-хубавите хотели. Чарли успя да влезе под кожата на Поли до такава степен, че дори спеше в неговата стая. Водеше се нещо като охрана. Тази година отседнахме в Гранд-хотела на курорта „Свети Константин“. Ние вече

знаехме, че Чарли е точно толкова прост и глупав, колкото изглежда, но Поли още се заблуждаваше. Нужен му бе един единствен ден, за да стигне до нашия извод.

— Шефе — похвали му се на сутринта Чарли. — Тия балъци бяха напълнили хладилника докрай и аз го ометох.

— Балък си ти, тъпанар такъв! — избухна Поли. — Сега трябва да плащам всичко, което си изпил и изял, на тройни цени.

Поли продължаваше да мъкне Чарли след себе си. Ползваше го като куче-слуга. Нощем в дискотеката двамата се напиваха, колкото могат да издържат. Освен това шмъркаха кокаин.

Никеца също се появяваше, по-късно. На него му беше забранено да се друса, за да си върши работата. Той обаче не се съобразяваше особено, както направи и тази вечер. Влезе в тоалетната, затвори кабинката и опъна две линии кока върху капака на тоалетната чиния. Поли веднага го усети. Нахлу след него и с мощен ритник изби вратата. Никеца разбира се го чу, но не му се разделяше с ценния материал. Успя да изшмърка само едната линия.

— Аз какво съм ти наредил бе, глупак? — започна яростно Поли, след което се засмя. Явно беше в добро настроение. — Защо шмъркаш боклуци? — извади той от джоба си сто грама чист кокаин. — Ей сега ще ти направя две линии, а това, „майката на майките“.

Кокаинът наистина беше абсолютно чист. Никеца изшмърка своите линии и подаде свитата на тръбичка банкнота на Поли. Той също приключи със своя дял. Явно беше прекалил тази вечер, защото сополите му потекоха като реки. Точно в този момент влезе Чарли.

— Ти пък какво търсиш тук? — опита се да го спре Никеца.

— Има ли и за мен? — ухили се селяндурът. После видя, че Поли е целият в сопולי и предано започна да ги ближе.

Никеца бе виждал много неща през живота си, но никога подобна низост. Стана му лошо. Върна се в дискотеката, където го последваха Поли и верният слуга Чарли. Всички бяха толкова надрусани, колкото позволяваше човешкият организъм. Курвите около тях се кикотеха, без да знаят защо.

— Аз съм Царят на улицата и всички ченгета работят за мен! — крещеше Поли.

— Не си цар, крал си — целуваше го Чарли.

Никой от тях не забеляза, че Женята е влязъл в дискотеката и ги наблюдава абсолютно трезвен. Огледа обстановката внимателно, обиколи заведението и тихо приседна до Никеца. След като Женята бе приватизирал Слона вече не се обичаха особено. Разговорите им бяха свързани предимно с бизнеса. Този път обаче Женята му заговори като приятел на приятел:

— Дребният е деградирал напълно. Виждаш ли го на какво прилича? — кимна той към Поли.

— Ние работим за него — възрази Никеца. Изглеждаше доста учуден от злостните думи на Женята. Все пак той минаваше за най-верният човек на Поли.

— Може и да работим, само че ми кажи за какво? Прибира ни всичко.

— Предлагаш ли ми нещо?

— Предлагам ти да те снабдявам с материал. Тошко Слона вече е изцяло мой човек. Ще работим отделно, ще спечелим много пари.

— Ами, ако Поли разбере?

— Как ще разбере, не го ли виждаш какъв парцал е?

— Откъде ще взимам стоката?

— От един гараж в нашия квартал.

Женята си тръгна толкова незабележим, както и дойде. Измъкна се без да пийне нищо и без да се сбoguва с никого. Никеца остана като замаян. Явно беше един от добрите му дни. Опита кокаин от „майката на майките“ и получи страхотно бизнес предложение. На всичко отгоре от съседното сепаре му намигна Елена-барманката от дискотека „Нерон“. Седеше там с мъжа си от началото на вечерта. Елена беше известна хубавица и макар, че минаваше трийсет години, нямаше наебаване. Докато работеше в „Нерон“ я чукаха всички шефове, а след това винаги по двама бригадири, защото един не й стигаше. За да не им бърка имената, тя ги наричаше Вихър и Балкан. Тази вечер киснеше тук със своя законен мухльо, за да проси работа от Поли.

— Седни в съседното сепаре — беше и казал той. Поръча бутилка уиски и добави: — По някое време ще се разберем.

После съвсем забрави за нея покрай кокаина, пък и не беше от мъжете, които предпочитат жените пред пиенето.

— Да те изчукам ли в сепарето? — веднага подаде Никеца.

— Мухльоето може да се събуди — кимна Елена към мъжа си.

— Да вървим в тоалетната тогава?

— Трябва ти още един, Вихъре! Сам няма да се справиш, намери си Балкан...

— Чакайте малко — настани се между Чарли и Поли Никеца.

Двамата тъкмо се убеждаваха колко са велики и как ще превземат целия свят.

— Какво искаш, лъвчето ми? — изгледа го с мътен поглед Поли.

— Не виждаш ли, че си говорим за бизнес.

— Искам да си поговорим малко за курви.

— И за коя курва по-точно?

— За Елена барманката. Седи в съседното сепаре с мъжа си.

— Аз май я забравих — поклати глава Поли, но хич не се развълнува. — Чарли ще е единият ебач, а ние двамата ще хвърляме чоп — извади монета той. — Ези или тура?

— Ези.

— ОК — хвърли монетата Поли и загуби. После великодушно отпрати двамата към тоалетната, където Елена вече ги чакаше.

Награбиха я още с влизането. Никеца ѝ скъса бикините, а Чарли ѝ подаде кура си, за да го налапа. И двамата бяха достатъчно дрогирани. Можеха да продължават така с часове. Елена точно това искаше. Тя беше ненаситна. Мъжът и обаче се пробуди и тръгна да я търси. Размина се с Чарли на вратата на тоалетната. Вътре беше доста сумрачно и той сънливо погледна към някакъв мъж, който се клатеше.

— Има ли тук някаква Елена? — попита махмурлийски мухльото.

— К'ва Елена бе? Не виждаш ли че пикая? — изгони го Никеца.

Рано сутринта всички излязоха от дискотеката, сякаш са играли на кегли. Нямаше нито един нещастен.

ГЛАВА IX

Късно следобед Никеца се събуди изветрял и първата му мисъл беше да информира Поли за предателството на Женята. Женята обаче го беше изпреварил. Той не можеше да живее без интриги. Изтърсил се при Поли и предал информацията точно в обратен вид. В смисъл, че не той, а Никеца му предложил да прескочат организацията.

Беше хубав неделен ден. Един от малкото, през които можех да отморя вкъщи. Поли ми звънна на пожар привечер. Той ми имаше пълно доверие и винаги говореше почтително с мен.

— Какво стана? — качих се аз до къщата му в Бояна.

— Слез във фитнеса, сега ще ти донеса нещо за пиене — отвори ми той. Изглеждаше блед, недоспал и изключително нервен.

Усетих веднага, че се е случило нещо много лошо.

Фитнес-залата представляваше неголямо помещение с два аквариума вместо стени. В единия плуваха акули. В другия пирани. Заварих Женята да хвърля живи хамстери на пираните и да им се кефи, докато ги изяждат. Макар че работехме заедно, той никога не ми е бил приятен. Сега съвсем ме отврати.

— Твоят човек Никеца е решил да работи зад гърба ми — влезе като градоносен облак Поли.

Веднага усетих интригата. Малко по-късно разбрах откъде идва. Женята съобщил за срещата пред гаража, а Никеца наистина се появил там в уговорения час. Поли беше от хората, които проверяваха детайлите. Появил се на същото място преди Никеца. Оттук нататък нямаше какво да кажа в защита на приятеля си, макар пределно добре да съзнавах коварството на Женята.

— Искам да ми го доведеш — отпи от уискито Поли. — Ще го закопаме в двора.

— Прости му! Момчето все пак не е свършило нищо лошо.

— Как така не е свършило? Опитва се да измами шефа — обади се подмазвачески Женята.

— Добре де — взе алтернативно решение Поли. — Прати му хора да го натрошат.

— Послушай ме Поли, Никеца е свестен човек — намесих се аз.

— Не може да мине без нищо. Трябва да плати някаква глоба!

— Колата — подсказа Женята.

Никеца си беше купил една спортна хонда, а заедно с него притежавахме тежко БМВ 7 за специални случаи. Женята знаеше това отлично. И не пропусна случай да ни натопи:

— Взимаме му хондата, продаваме общата кола, ти си получаваеш своята част, а частта на Никеца делим на три.

— Щавиш свои.

— Предложението е добро — приключи разговора Поли и с това реши въпроса.

Пътят ми към София не беше от най-леките. През цялото време си мислех как да спася Никеца. Намерих го и му обясних сложността на ситуацията.

— Да се върнем при Поли и да му разкажем голата истина — предложи той. Работеше отскоро в системата и не познаваше добре схемата от интриги, сплетни и заблуди.

— Няма как — спрях го аз. — Женята веднага ще каже, че те е тествал за лоялност.

Все пак намерих решение на въпроса. Имахме агенти в тогавашното ДЗИ и МИК. Твърде често застраховахме несъществуващи, скъпи вещи, след което ги обявявахме за изчезнали и им вземахме парите. Изкарвахме поне по една две хилядарки на месец, без никакъв зор. Убедих Никеца да блъсне спортната си кола в един стобор и после извиках един от агентите, с които разполагахме. След това отново се качих при Поли.

— Нашият човек е много зле — казах му аз. — Катастрофирал е жестоко.

— С коя кола?

— Със спортната.

— Забрави за нея, но прибери другата.

— Вече съм го направил и ти нося парите.

— Тоя Никеца пак се измъкна — обади се Женята.

— Остави го! Човекът е контузен — каза Поли. Той си беше такъв. Не знаеш кога да чакаш от него добро и кога зло.

Този път наистина измислих акцията отначало докрай. Спортната кола на Никеца беше застрахована с пълно каско и момчето си взе всичките пари. Половината от мангизите за БМВ-то и без друго си бяха мои. Другите Поли опрости с обичайното си великодушие.

— Вземи ги — каза ми той. Женята се изприщи от злоба.

— На нас не ни трябват, нали? — погледна Поли към него.

— Както кажеш, шефе — сведе поглед Женята.

* * *

Седмица по-късно се разбра, че Никеца се е оправил и отново шета по софийските заведения. Улицата той познаваше добре. Тя не представляваше никаква трудност за него. Слуховете бързо достигнаха до ушите на Поли и една нощ той ме повика в едно от известните софийски заведения. Телефонът ме събуди около четири часа.

— Много ли е спешно? — попитах.

— Идвай веднага! — каза Поли.

Пристигнах в заведението около пет часа сутринта, когато всички нормални хора се бяха изнесли. Едва намерих къде да паркирам. Поли беше курдисал своята черна 8 класа напреко на улицата. Изобщо не се интересуваеше дали някой може да мине.

В заведението също сварих странна картинка. Целият персонал плюс охраната стоеше мирно и не смееше да шукне. Масите и сепаретата бяха празни. Поли водеше оживен разговор с една изключително грозна курва.

— Бог е любов. Бог е в нас, а не някъде имажинерно съществуващ. Всички ние носим божие царство в сърцето си, но не го осъзнаваме. Разбираш ли ме?

— Нищо не разбирам — гледаше го изумено курвата.

— Да ти еба майката! — зашлеви я Поли и най сетне ме видя. Махна с ръка да се приближа.

Аз знаех, че това заведение се охранява от Аполо. Затова много се изненадах, когато видях дузина юнаци разтреперани от страх.

— Какво става, Поли?

— Нищо особено.

— Какво правят охранителите от Аполо навън?

— Изгоних ги да си търсят да воюват с някого.

— За какво ме викаш?

— Никеца е отново по улиците, моето момче, и върлува както си иска. Този път ще го заровим!

— Недей така, Поли — седнах до него аз. Грозната курва ме погледна като Богородица и без никаква причина измърка:

— Господине, бог е любов!

— Слушай сега — измъкна ме от сепарето Поли. Минахме през заведението и влязохме в неговата 8 класа.

— Никеца трябва да го убием тази нощ.

— Защо си се разбързал толкова?

— Не искам от теб услуга. Ето ти десет хиляди долара — подаде ми една пачка той и извади дамско пистолетче от джоба. — Ти ще му позвъниш, а аз ще го гръмна.

— Постъпваш глупаво, шефе. Ти обичаш да обмисляш нещата.

— Има още нещо — натисна бутона за пепелника той. В него имаше поне сто грама чист кокаин от „майка на майките“. — Шмръкни малко и ще дойдеш на моя акъл!

Поли знаеше много добре, че аз не употребявах и не обичах наркотиците. Въпреки това ми подаде специално инкрустираната си тръбичка за шмъркане. Не беше никак трудно да имитирам. След което отново се върнахме на темата.

— Теб няма да те видят, но ще видят мен! — ядосах се аз.

— Няма значение. След пет години ще те измъкна от затвора.

— Помисли още един път нужно ли е да го правим!

— Няма да мога да заспя, ако не го ликвидирам това копеле!

Помълчахме малко, всеки вторачен в собствените си проблеми.

— Ще направим грешка, Поли — отворих отново разговора аз. — Ако убием Никеца, ще наплашим нашите хора. Никой вече няма да су чувства сигурен.

— Знам, че мога да разчитам на теб! — съгласи се изненадващо Поли. — Приемам го като довод. Искam обаче да му отрежем ушите, за да се разбере, че не е слушал.

— Добре де, ушите ще му отрежа аз. Само да не е тази сутрин, че съм много уморен.

— Дадено! Но не мога да те пусна така.

— Какво още искаш?

— Подарявам ти курвата. Води я където искаш. Вече ми се спеше много и не ми се спореше с Поли.

Затова я качих в колата си, а тя искрено ми се зарадва.

— Този Поли е много готин пич — хвърли се на врата ми курвата, още на първия завой. — Цяла вечер ме забавлява, а на края ми подари такова готино момче.

— Откъде си? — срязях я аз.

— От Костинброд — отвърна ми мадамата.

Не ми се минаваше край автогарата, но нямаше как. Оставих я да си вземе автобуса, след което се прибрах да си доспя.

ГЛАВА X

Гоцев настани Маджо в Правителствена болница. Осигури му условия като за държавен чиновник. Освен това го посещаваше всеки ден и се грижеше да не му липсва нищо.

Маджо беше благодарен за грижите, но за първи път усети страх от смъртта. Направо се докосна до нея. Премисли целия си живот. Той обичаше безумно родителите си и своя по-малък брат. Нямахше данни за спортист, обаче влезе в най-трудния спорт — борбата. Искаше да докаже на себе си и на другите, че има воля да побеждава. Стигна до училище „Олимпийски надежди“ с достойнство. Не побеждаваше, обаче правеше добро впечатление. Учителите го обичаха. Беше интелигентен, учеше се добре и спазваше правилника. Около него гъмжеше от европейски, световни и олимпийски шампиони. Повечето от тях се държаха като абсолютни простаци и наистина бяха такива. Маджо ги изстрадваше. Той завърши като един от най-добрите ученици, но въпреки това го пратиха на границата. Направиха го картечар. През това време колегите му от интрена обикаляха из целия свят и се бореха за славата на България.

Любовта дойде при Маджо във вид на прекрасно селско девойче. Той я прие непосредствено и простодушие, както всяко добро момче. Вярваше в Бог и семейството. Роди му се дъщеричка и двамата със жена му я отглеждаха с огромна любов. После най-изненадващо с него се случиха странни неща.

Първо се появи Гоцев. Трябваше да открадне един куфар, а не беше крадец. После пое ангажимента да стреля по жив човек, пред хотел „Севастопол“, а не беше и убиец. След това се наложи да поеме отговорност за убийството на един от най-добрите си приятели, а беше предан приятел. Накрая стана бос на босовете, без да го е искал никога.

Момичето, в което се бе влюбил някога, се превърна в зряла и красива жена. Не му прощаваше любовниците, нито пък се блаженеше от огромните пари, с които я засипваше. Държеше се гордо и

независимо. Свързваше ги единствено любовта им към вече порасналата дъщеря. Изглеждаше така, сякаш Маджо командва всички и всичко, а всъщност той бе зависим от обичайните човешки и дребни житейски проблеми, които важат за най-обикновените семейства. И точно тогава го посети Гоцев.

— Как си? — попита той.

— Не съм добре, началник — отвърна Маджо. — Мисля, че е най-добре да напусна.

— Какво да напуснеш?

— Бизнеса.

— Бих искал да ти кажа, че вече не съм ти никакъв началник. Ние сме приятели. И те моля да не се плашиш от едно дребно заболяване.

— Сигурен ли си, че е дребно?

— Нищо ти няма. Пък, ако си решил да се махнеш, къде ще отидеш?

— Някъде далеч.

— Какво ще стане с родителите и брат ти? Ти ги обичаш толкова много, че ще им се обаждаш всеки ден. Веднага ще те засекат.

— Нямам ли изход?

— Изходът е отново да минеш през входа, моето момче — прегърна го бащински Гоцев. — Твоето място е тук, а аз съм до теб.

— Ще ме защитиш ли?

— Ти вече имаш много врагове. Не забравяй Дебелия Андро и Малкия Черешар.

— Това е минало.

— Миналото винаги се връща — усмихна се ехидно Гоцев. — Кой взе решението за Големия Черешар? Аз или ти?

Болничната стая беше цялата в бяло. Чистотата просто скърцаше. Отвсякъде лъхаше на смърт и скука.

— Как ще го карам този живот? — въздъхна Маджо.

— Ще ти кажа нещо, което не съм признал на никого — приседна до него Гоцев. — Когато бях в Щатите също изпаднах в подобна депресия. Около мен се въртяха вече няколко разузнавателни централи, шпиони от висока класа, въобще хора, които можеха да ме арестуват и да ми отрежат главата всеки момент. Тогава отидох на психотерапевт. Това не е обичайна практика, но аз си го позволих. Не

съм му разказал подробности — стана Гоцев и започна да кръстосва стаята по диагонал. — Намерих друг начин да изложя проблемите си. И знаеш ли какво ми отвърна той?

— Няма откъде да знам.

— Хвана ме за ръката и ми каза: Дръж се за мен!

— Какво трябва да направя аз?

— Ето ти моята ръка. Дръж се за мен! Бъди Гоцев и не се плаши от нищо! Не се ядосвай! Когато събираш хората си им говори кротко, тихо и убедително. Не си създавай излишни проблеми и не приемай проблемите на момчетата като свои.

Маджо замълча. Следобедът се стопи и в стаята настана сумрак. Гоцев се залепи за прозореца. Остана там, докато напълно се мръкна.

— Какво прави моето момче? — попита той преди да си тръгне.

— Продължавам! — отговори му Маджо.

ГЛАВА ХІ

След като разсипа финландското селище и хотелите в Боровец, бай Миле търпеливо изчака лятото и се зае да унищожава морските хотели на групировката. Всъщност до този момент той изобщо не беше ходил на море. Майка му и баща му бяха обикновени работници и го отгледаха до сто и шейсет килограмов, двуметров мъж в Ботунец. Преди да замине за Югославия не беше виждал нищо друго освен отсрещния баир. Продължаваше да се облича в червено и да се вози в червената си 8 класа. Разгони всички чужденци за нула време.

— Господин бай Миле... — редуваха се пред него тур-операторите. — Повече няма да сключваме договори с вас.

— Много ми пука! — гледаше ги пренебрежително той. — Не ми трябват джагатайци, които не могат да платят сметка под сто долара.

Всичко това изглеждаше изключително забавно отстрани, но в крайна сметка бай Миле приключи годината с един милион марки загуба. Разнасяше гордо шкембето си наляво-надясно, щъкаше с тънките си крака в горещия пясък и поддържаше мита за себе си с невероятна сила. Все още му вярваха, че целият е окъпан в кръв, пък и никой не забравяше убийството на Васил.

Неговите вършачи Любо и Дончо най-редовно минаваха през заведенията през ноща. Обираха оборота и го изпиваха, където им падне. На всички въпроси бай Миле отговаряше с едно изречение — Оставете вършачите да с вършеят. Пари винаги могат да се изкарат.

Сетне бай Миле се разполагаше в първото сепаре, поръчваше си каквото му скимне и вперваше телешки поглед в нищото. Едно обаче му беше пределно ясно — Димата и Големия Маргин го мразеха неистово. Обичаше го единствено Маджо, но и той нямаше да му прости един милион марки загуба.

Лятото отмина, дойде зимата и бай Миле отново се завърна в Боровец. Димата и Поли отидоха да проверят как върви бизнеса. Първо се разходиха, за де ориентират в курорта. После поразпитаха за

цените. Накрая намериха дебелака, поздравиха го и поискаха от него да ги заведе в едно от заведенията си.

— Нямате проблем — закара ги той до абсолютно чужда кръчма. Неговите не бяха добре заредени и правеха много малък оборот. А той не искаше да се излага.

— Я гледай ти? — учуди се Димата. — Двайсет маси по сто марки са си две хиляди марки на едно сядане. — Руснакът обичаше да брои чуждите пари и го правеше постоянно.

— Така е — потвърди гордо бай Миле. Той не бе виждал подобна печалба никога през живота си, макар че околните заведения печелеха точно по толкова.

— Браво, бай Миле — допи си питето Поли. — Добра работа си свършил. Айде сега тръгвай да те черпим една курва, нали всичките са наши.

Бай Миле продължаваше да има огромен проблем с жените. Пазеше тайната дълбоко в себе си. Въпреки, че всички го възприемаха като кървавия бос, той си живееше девствен или полудевствен. Почти селска мома.

— Оставете тая работа, момчета! Много съм уморен — опита да се отърве бай Миле.

— Този път няма мърдане — бутна го Поли и тримата тръгнаха към един от най-големите хотели.

Проститутките си седяха там. Намираха се блондинки от всякакъв размер. Брюнетките също предлагаха огромно разнообразие. От червенокосите имаше една единствена представителка, а за най-перверзния вкус на дивана се излежаваше апетитна албиноска.

— Избирай! — посочи ги Поли.

— Ей тази, по-дебелата — плахо погледна към брюнетките бай Миле.

— За нас малката русалка — издърпа едно златокосо миньонче Димата.

— Какво да я правя сега? — втрещи се бай Миле.

— Еби я в гъза — подхвърли му Поли.

— Ама ще има ли време — съвсем откровено попита дебелакът и Димата се заля от смях.

Заведоха малката русалка в една от стаите и започнаха да я чукат разделно. Поли работеше отзад, докато тя усърдно правеше минет на

Димата. Единствено бай Миле стоеше встрани.

Поли приключи набързо и насмешливо му намигна:

— Включвай се тя няма дори да разбере.

Този път бай Миле не се поколеба дори за миг. Замести Поли твърде успешно. Когато свършиха отде в тоалетната и гордо се изпика в мивката. А на сутринта беше нов човек.

Бай Миле вече се чувстваше мъж.

* * *

На другия ден следобед бай Миле гордо влезе в една от чайните около ски-пистата. Нямаше никакви конкретни намерения. Огледа се и седна на самотна маса, скътана в ъгъла. И тогава я видя.

Тя не изглеждаше красива. Нито пък чаровна. Излъчването ѝ беше на интелигентна жена, която трудно можеш да спечелиш с бабаитщина. Бай Миле обаче трябваше да поддържа имиджа си на наемен убиец и страшилище за всичко живо. Неистово му се прииска да я заговори. Само той си знаеше, че това огромно тяло отглежда душа на мишок и въпреки това този път преодоля огромната си плахост пред жените. Премисли всички възможни обръщения, които помнеше от филмите. Нито едно не му вършеше работа. Накрая се премести на нейната маса и изтърси най-глупавото възможно нещо:

— Как си, зайо?

— Не съм ти никакъв зайо — сопна му се мадамата.

— Ами какво си?

— А ти какво търсиш?

— Гимнастички с малки и големи пички — изчерпа целия си репертоар бай Миле. Не можеше да си спомни нито един друг комплимент.

— Аз не съм гимнастичка — стана възмутено жената и му отвъртя в движение един шамар. — Какво искаш от мен?

— Ако знаеш к'во ти мисля, близнаци ще родиш — вдигна се на свой ред и бай Миле. Той никога през живота си не беше се бил. Не знаеше дори как да върне шамара на жената, но природата му го подсказа. Зашлеви я с опакото на ръката. Тя падна на земята, погледна

го гневно и пред смаяните погледи на останалите посетители напусна заведението.

На другия ден бай Миле разрови целия курорт, докато открие къде квартирува жената. Забрави изобщо за имиджа си. Купи ѝ красиво, златно колие, почука на вратата и падна на колене.

— Прости ми, миличка! — сведе глава той. Нямахте как да не излъже. Затова сълзливо продължи: — Не съм такъв, обаче войната в Сърбия ме промени. Ти знаеш ли какво е да видиш деца, нанизани на щикове?

— Не знам и не ти прощавам. Засега — отвърна му тя. Но взе колието.

ГЛАВА XII

Любовният живот на бай Миле изглежда потръгна, но проблемът с липсващия милион остана. По цял ден мислеше как да го уреди. Мъкнеше всевъзможни ченгета в Боровец. Черпеше ги и се опитваше да изкопчи някаква информация, която да му помогне. Те обаче също не знаеха нищо съществено. Когато Маджо излезе от болницата и се прибра да се възстановява вкъщи, на бай Миле отново му се наложи да фантазира. За него не беше особено трудно.

— Как си, шефе? — седна бай Миле до Маджо. Изглеждаше наистина загрижен за здравето на боса, пък и двамата се харесваха.

— Оправям се по малко. С теб какво става?

— Ченгетата ми докладваха, че Малкия Черешар се друса всеки ден в „Мираж“ и ни се заканва — излъга без да му мигне окото бай Миле. — Решили са да ни нападат.

— Имаш ли някакви планове?

— Ами аз за какво съм, шефе?

— Колко пари ще ти трябват?

— Ако забравим за онзи милион, нямаш проблем.

— Не искам само Малкия Черешар — скочи Маджо. Параноята го друсаше яко — Искам цялата организация.

— Смятай ги свършени!

— И още нещо — намести се върху възглавниците Маджо. — Никога повече не губи толкова много пари!

— За догодина вече съм уредил, шефе! — отново извади торбата с лъжите бай Миле. — Направо ще зарина курорта с туристи, а те ще напълнят касата.

Маджо все още се чувстваше невъзстановен и му се щеше срещата да приключи. Знаеше, че бай Миле ще му поиска пари. Навремето Гоцев го беше научил как става това. Симулацията на щедрост винаги правеше впечатление. Генералът броеше парите предварително, но създаваше впечатление, че вади от пачките колкото са му попаднали между пръстите. Те никога не надминаваха три

четири хиляди марки. Маджо усвои номера с лекота. Прилагаше го дори по-добре от Гоцев.

— Дай малко спешни мангизи! — не издържа бай Миле.

— Имам само тези — извади дваисет хиляди марки Маджо и ловко дръпна от тях седем хиляди. — Ето ти половината за разносните по акцията.

Бай Миле доволно ги прибра в джоба си, но още в колата ги преброи. Веднага разбра, че са го минали, но нямаше какво да направи. Тези също му стигаха, за да завърти няколко софри. Нямаше никакво намерение да унищожава когото и да е.

Като всеки умен мъж Маджо постоянно се учеше от по-мъдрите. Беше наблюдавал внимателно генерала и взе неговата проникателност, както и разбирането му за психологията на другите. Изобщо не си въобразяваше, че бай Миле може да оправи нещата нито пък му беше простил загубеният милион. За заплахите на Малкия Черешар обаче му повярва и веднага нареди бригадите да излязат на дюшеци.

— Гответе се за война — привика той бригадирите. — Знаете колко е отмъстително малкото лайно. Имам информация, че се готви да ни нападне.

След инфаркта Маджо придоби навици на истински кръстник. Пушеше с цигаре и по особен начин любимите си „Davidoff“. След инфаркта имаше леко изкривяване в лявата част на устата и съвсем заприлича на Кръстника. Не го правеше нарочно, просто така се случи. Всеки ден преполовяваше бутилка уиски „Royal Salute“. Въпреки болестта, следеше много внимателно какво правят неговите най-близки съдружници. Особено го тревожеше Големия Маргин. Посещаваше всяка вечер дискотека „Примо“, където се напиваше заедно с бодигардовете. Оставяше колата си без охрана, с един бивш шофьор от УБО.

— Ти си ми най-добрият приятел от училището — привика той бившия си съученик. — Как можеш да се държиш така безотговорно?

— Пазя се — защити се Маргина.

— Постави се на мястото на Малкия Черешар и ще разбереш, че може да те гръмне, когато си поиска. Единствената ти защита е някакъв си дъртак.

— Преувеличаваш.

— Нищо не преувеличавам, Маргин. Просто не искам да те загубя.

Маргина се отнасяше лекомислено към Малкия Черешар и изобщо не го бръснеше за слива, но Димата и Поли приеха сериозно думите на Маджо и завързаха втора кола с охрана зад себе си. Още същата седмица прескочиха до Боровец. Те добре познаваха бай Миле и знаеха, че е голям тиквеник, но все пак той бе осветкал Големия Черешар. Структурите му наистина съществуваха. Завариха го мъртво пиян.

— Ще се заемеш ли с тази работа сериозно? — попита го Поли.

— Вече съм дал дума — олюля се бай Миле. — Само че този път ще го направя грамотно.

Димата и Поли веднага усетиха колко глупаво е да се залага на бай Миле. Дебелакът нямаше да свърши работа. Имаха един офицер-командир на взвод от СОБТ и решиха да се обърнат към него. Извикаха го на обичайното място.

— Десет хиляди долара, за да смачкате Малкия Черешар!

— Нали знаете, че ние не можем да убиваме. Можем само да наказваме — предупреди ги офицерът.

— Накажете ги жестоко — подаде му пачката с долари Димата. — Те вече имат нов офис, защото Малкият Черешар е суверен и не иска да ползва нищо, което е било на брат му.

СОБТ беше всъщност „Специализиран отряд за борба с тероризма“. Ползваше се с пълна автономия. Началниците им понякога уведомяваха главния секретар на МВР преди частна акция и дележа парите с него, но обикновено излизаха, когато той отсъстваше от страната. Този път нападнаха по обяд. Нямаха късмет с Жоро. Той беше напуснал офиса десет минути по-рано. Намериха Маймуняка и новото лъвче на Жоро — бившия портиер и сводник от Боровец Косьо. Направо ги смачкаха от бой. Баретите истински мразеха империята ВИС. Повечето от тях бяха също бивши спортисти, на които не им стискаше да влезнат в бизнеса. Един комплексар забеляза портрета на Васил зад бюрото на Малкия Черешар. Злобата направо го побърка. Извади нож и избоде очите на Големия Черешар, след което подхвърлиха наркотик и незаконен пистолет на Маймуняка и Косьо. После ги арестуваха. Вестниците отразиха операцията като голямо постижение на полицията в борбата им срещу организираната

престъпност. Поли и Димата не бяха доволни. Основната цел остана невредима.

Същия месец от Благоевград пристигна Чарли заедно с Кирчо Малкия, известен още като Буята. Бяха ги подгонили някакви бивши барети, които завладяха този край на България за нула време. На всичко отгоре на двамата им течеше дело за убийство, което бяха извършили след напиване в дискотека. Жертвата беше местен дисководец.

Чарли помъкна след себе си бригада от близо петдесет човека, но отново се запи с Поли и Киро Малкия му я отмъкна. Беше поредното джудже в бизнеса, обаче работеше здраво. Нае огромен офис в центъра на София, събираше бригадата редовно пред него и говореше на хората си вдъхновено, подобно партийен ръководител. Те го слушаха и изпълняваха всичко. Поли веднага забеляза това. Харесаха го.

Жоро остана силно изненадан от нападението над новия му холдинг. Нямахме никакво намерение да се кара с когото и да е, но имаше достатъчно връзки, за да разбере как се е случила случката. Той беше пробил в БОП — „Борба с организираната престъпност“. Имаше достатъчно купени офицери, които не можеха да му откажат нищо.

— Поли има нов човек — извика един от тях. — Кирчо Малкия от Благоевград. Върши му много работа.

— Да го арестувам ли?

— Прибери го! После ще го разменим за Маймуняка и Косьо.

След убийството на брат му, Жоро наследи верността на Маймуняка и Косьо. Държеше на двамата и не можеше по никакъв начин да си обясни агресивността на Маджо. Нямахме как да знае за лъжата на бай Миле. Въпреки това все още не търсеше отмъщение, макар вече да го замисляше.

Кирчо Малкия живееше в апартамент под наем. Командваше отряд безмилостни престъпници, но изпитваше неописуем страх от селската си булка. Ходеше да дръпне по една ракийка обикновено при комшиите. Не го черпеха те, черпеше той. Така направи и тази вечер. Тъкмо слагаха пипера върху салатата от кисело зеле, когато се чу трясък от разбиване на врата. Маскираните служители от БОП нахлуха в апартамента му като по учебник и намериха единствено една уплашена, свита в ъгъла жена. Кирчо Малкия се кри при комшиите цялата следваща седмица.

Жоро съвсем загуби равновесие. Обикаляше бесен разрушения си офис и се чудеше как да излезе от ситуацията. Накрая прати послание до Поли. Разбраха се срещата да се състои в един часа след полунощ по средата на булевард „Витоша“. Беше забележителна гледка. Жоро пристигна с всичките си бригади и паркира от лявата страна. Поли също домъкна целия си наличен състав и паркира отдясно. Дватамата се изправиха един срещу друг през улицата, извадиха мобилните си телефони и започнаха преговорите.

— Какви искаш? — попита го Поли.

— Искam си Маймуняка и Косьо.

— А какво предлагаш?

— Ще спра издирването на Киро Малкия.

— ОК — съгласи се Поли, но точно в този момент нервите на Жоро не издържаха. Захвърли телефона на тротоара, изрита го и пресече улицата без никаква охрана.

— Едно нещо не мога да разбера, Поли, нито пък ще ви го простя: защо сте изболи очите на брат ми?

— Не съм бил там — повдигна рамене Поли.

Жоро беше изключително смело момче и Поли уважаваше това. Двамата изпитваха симпатия един към друг, но все пак бяха в различни лагери. Поли понечи да се извини, но добре, че не го направи. Извинението едва ли щеше да бъде прието.

ГЛАВА XIII

За разлика от другите, Поли държеше в главата си точна тактика и стратегия за завладяването на целия бизнес. Той не беше карикатура като бай Миле и не се правеше на страшен. Беше наистина зловеща фигура, което хората около него усещаха веднага. Ходеше винаги в черно. Не забравяше фабрикантското си потекло и се отнасяше към останалите с огромно пренебрежение, граничещо на моменти с презрение. Притежаваше интелигентност и опит, каквито те нямаха. Знаеше точно каква цел преследва, а те просто искаха да изкарат по някой лев. Вечерно време сваляше костюма, макар, че отново се обличаше в черно яке и черни дънки. Рядко проявяваше каквато и да е емоция. Пушеше замислен в любимото си сепаре, заобиколен от бригадирите си и кроеше своите планове.

Нахлу в провинцията постепенно и почти незабележимо. Първо започна да обикаля по-големите градове. Вербуваше бригадите, създадени преди него от ВИС. Правеше го съвсем просто.

— Вашата организация вече не съществува, момчета — тръгваше откровено той към същността на въпроса. — Ние сме застрахователна компания СИК и владеем изцяло ситуацията.

Вярвах му безрезервно. Не им минаваше дори през ум да му откажат. Вечно намръщеното му лице ги плашеше, но преди да си тръгне той винаги ги успокояваше:

— Не се безпокойте, колеги! Ако някой ви притеснява, кажете, че работите за Поли.

Всъщност Поли първи въведе почти като закон това обръщение. Всички ние бяхме длъжни да се наричаме помежду си „колеги“. Единствено той беше „дежурният“. Обаждахме му се по телефона по следния начин:

— Ало, търся дежурния!

— Дежурният се обажда, колега! Кажи какво има? Колкото и да е странно една толкова елементарна хватка обедини хората около Поли. Почувствахме се едно цяло, а той не загуби нито грам от мощта си.

Аз обаче отдавна не харесвах Поли. Изобщо не му се хванах на въдицата. Дразнеше ме всичко, което ни караше да правим. Дори дреболии като например да наричаме „колеги“ сервитьорите и сервитьорките във всички заведения, за да свикваме с обръщението. Но истинската причина за моята неприязън идваше от намерението му да убие Никеца. Все пак той беше вкарал наркотиците, той ги беше разработил и той ги беше наложил като бизнес за организацията. Освен това Поли ни ограбваше безмилостно. И това никак не ми допадаше.

На всичко отгоре се появиха някакви странни момчета с огромни кореми, които никога не бяха помирисвали тепих. Наричахме ги „наяли се и подстригали се“. Те именно, окончателно развалиха имиджа на борците, но Поли ги толерираше.

— Вие сте ударни и силови бригади, момчета. Заебете ги другите! Те печелят повече пари от вас, но ние можем да ги глобим и да ги потрошим, когато си поискаме.

Това никак не ни успокояваше. Един ден Никеца се обади на Венци, Венци се обади на мен и тримата се качихме на Витоша.

— Това не може да продължава повече така — отвори разговора Венци. — Трябва да предприемем нещо.

Никеца беше най-малък от нас, обаче познаваше прекрасно улиците. Знаехме, че в миналото си е крал дори с циганските банди. Нямаше никакви илюзии, но за сметка на това бе изградил великолепно чувство за самосъхранение. Помнеше много добре предупреждението на Славчо: „Вие, момчета, сте за временно ползване! Някой ден ще си изтрият задника с вас и ще ви изхвърлят.“

— Минавало ли ви е някога през ума, че ние всъщност нямаме никакви професии? — влезе остро в разговора той. — Крадците на автомобили и апартаменти притежават огромни умения. Всеки от тях работи с всички видове шперцове, апаратури за декодиране и какво ли не, а ние сме само машина за сплашване.

— Така е — потвърдих аз.

— Някой ден това ще отmine и какво ще правим тогава? — продължи Никеца. — Трупаме пари за задници, които ще ни забравят на секундата. Не ви ли омръзна да бъдем терористи?

Ние наистина бяхме такива. Правехме каквото си искаме и никой не ни търсеше отговорност. Достатъчно беше да имаме разрешението

на върховния бос, а понякога и това не бе нужно.

Никеца предложи да започнем бизнес, което силно ме възмути. Не можех да си представя, че трябва да слугувам на хора в заведение, вместо да вляза посреднощ и да изритам половината посетители.

— Имам идея — включи се отново Никеца. — Изваждаме някой топ-крадец на автомобили от бригадата и започваме да го охраняваме ние. После ще пласираме колите по собствени канали.

— Те са несигурни хора — контрирах аз. — Винаги могат да се оплачат на друга бригада или да те изпеят в полицията. Зарежи!

През цялото време Венци мълчеше и внимателно ни наблюдаваше. Познавахме се от деца, но напоследък той се беше променил неузнаваемо. Гълташе анаболи и пиеше алкохол, което беше убийствена комбинация, освен това си биеше хормон на растежа. Това съвсем го разсипваше. Озлоби се като куче.

— Знам решението на проблема — спря ни той на пътеката. — Ще убием Поли.

Направо замръзнахме. Не ни пукаше, когато пребивахме някого от бой, но никога не помисляхме за убийство. До този момент винаги спазвахме невидимата черта на границата между уличното престъпление и небитието.

Въпреки това, аз съвсем сериозно се замислих дали убийството на Поли не е истинското решение на проблема. Напоследък той се държеше отвратително и по всяка вероятност смяташе, че държи всичко в ръцете си. Имах обаче един навик — никога не вземах прибързани решения. Премислих йерархията в организацията много внимателно.

— Вижте какво, момчета — казах на двамата си приятели аз. — Не можем да вземем мястото на Поли. Над него е Маджо, над Маджо е Гоцев, а над Гоцев е Дебелия Андрю.

— И какво от това? — озъби се Венци.

— Твърде високо са, а на всичко отгоре не ни обичат открай време.

— Хич не ми пука, пък и Поли изобщо не се пази. Влизам и го застрелвам, без да ми мигне окото.

— Нека да го премислим още един път. — успокоих го аз.

— Няма какво да го мислим. Елате да ви покажа автомата. — поведе ни към София Венци и ни вкара в мазата на кооперацията си.

Там си беше подредил истинско стребище. Мишените бяха учебниците на по-малката му сестра. До този момент аз го гледах с насмешка, но той наистина извади един автомат от времето на първата световна война. Наричаше се „Судаев“. Пусна силна музика на касетофона и простреля мишените с удивителна точност. После се обърна към нас:

— Смятам първо да убия някой друг за проба. Така май ще е по-добре.

— Кого? — попитах аз.

— Джоката — отвърна мигновено Венци. Мразеше го още от мига, в който ни беше завел при Гоцев.

— Ще стане голям скандал. Остави!

— Тогава ще гръмна бездомен клошар или циганин от Филиповци. Никой няма дори да ги потърси.

Венци беше най-добрият ми приятел от детството. Напоследък не го виждах често, но смятах, че го познавам добре. А сега виждах съвсем различен човек. Нямах представа какво става с него. Предстоеше ми да го открия.

ГЛАВА XIV

През последните месеци Венци очевидно ме избягваше. Виждах редовно колата му пред едно кафене в квартала, но никога не се отбивах. Заведението беше доста силно. Имаше няколко билиардни маси, десетина покер автомата и голяма клиентела. Държеше го един дърт тарикат — селянин от Банкя. Познавах го от дете. Изглеждаше доста представителен на вид с къдравата си коса и добре поддържаното катинарче. Дори внушаваше респект. Без катинарчето обаче веднага заприличваше на мишка и на най-обикновен селски хитрец, какъвто си беше. Кафенето се помещаваше в сутерена на четириетажната му къща. Нагоре изобщо не беше измазана и триста квадрата стояха абсолютно празни. Селският тарикат обитаваше една стаичка зад кухнята на заведението и в общи линии живееше като скот. Любимото му занимание бе да разказва за миналото си и да раздава акъл на по-младите.

— Голям пич бях някога,... баровец, — омагьосваше той Венци. — Питай старите гангстери за Чука!

— Питал съм вече — успокояваше го Венци и двамата вземаха щеките, за да играят билиард.

Без съмнение го правеха майсторски. Това още повече ги сприятели. Освен това Чука черпеше борчетата, които навестяваха кафенето и ги пускаше да играят билиард без пари. Венци пък на свой ред черпеше Чука. Нито една от бригадите не знаеше кой точно охранява обекта. И това беше една от най-тънките хватки на селския хитрец.

— Снощи се видях с този — обясняваше им Чука — Онази вечер се видях с онзи. Утре ще ми дойде на гости еди кой си.

Момчетата бяха млади и му вярваха. Чука наистина не плащаше рекет и постепенно Венци се привърза към него. Дори го защитаваше.

Познавах семейството на Чука много отдавна. Бяха обикновени хорица, без никакви претенции. Затова изключително се изненадах, когато разбрах че се е разделил с жена си. Някой ми спомена, че

живее с младо и доста красиво момиче. Изглеждаше ми невероятно. В първият момент дори не обърнах внимание. Но един ден го видях.

Всъщност минах да навестя Венци. Вече знаех че той кисне денонощно в кафенето. Намерих го на една крайна маса заедно с Чука. По онова време в главата ми нямаше нищо друго освен начини за щавене на всевъзможни тарикати. А в това заведение безспорно имаше много хляб.

— Здравсти, мъжки! — посрещна ме Чука.

— Не ми викай мъжки! Търсиш си белята — отвърнах му аз.

— Защо бе, момче? Идва от мъжкар.

— Нямам намерение да ти обяснявам защо.

— Той ми е приятел — намеси се Венци.

— Много ми пука какъв ти е — срязах го аз. Разговорът очевидно не вървеше, пък и ние двамата с Чука не се харесвахме. Точно когато се канех да го пребия, Венци отново се намеси:

— Що не си стиснем ръцете — предложи той. — Така де я се виж какво голямо момче си — добави угоднически Чука. — И аз бях като теб, но сега за нищо не ставам.

— Ще ти стисна ръката, ако ми кажеш къде си държиш парите — засмях се аз.

Изобщо не очаквах старият тарикат да поеме. Той обаче прие думите ми съвсем насериозно. Огледа се и тихо прошепна:

— В Копенхаген, ... само долари и марки.

— Защо пък в Копенхаген? — изненадах се аз.

— Закопани — наведе палец към земята Венци.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно сериозно. Запечатвам ги в найлонови пликове. Веднъж дори имах проблем след един голям порой. Водата изрови плик с десет хиляди долара.

— И къде е твоят Копенхаген?

— Е, това вече един господ знае! — намуси се старият тарикат, след което се надигна и учтиво ни напусна: — Извинявайте момчета, ама съм много уморен и отивам да спя.

С Венци си помълчахме достатъчно. Толкова, колкото могат да го правят приятели от детинство. Аз усещах какво мисли той и той усещаше какво мисля аз.

— Не го прави! Чука ми е истински приятел — погледна ме Венци.

— Той е идеалният обект — казах. — Ще го въртим на шиш, докато признае къде е неговият Копенхаген.

— Забрави за този разговор.

— Нямам такова намерение.

Венци, разбира се, не се съмняваше, че когато намисля нещо, трудно може да ме спре. Затова стана още по-настойчив.

— Направи ми услуга, остави човека на мира!

— Ти съвсем си се разпарцаливил — станах аз. Погледнах косо към бара и останах като гръмнат. Там стоеше удивителна жена и с вроден, неподправен финес разливаше коктейл в чашите на трима идиоти.

ГЛАВА XV

В първият момент реших, че жената зад бара е поредната курва. Гарваново-черната ѝ коса се спускаше почти до кръста и в слабото ѝ, почти кльощаво тяло се чувстваше някаква спотаена агресия. Когато се изправих до нея, с изненада установих колко съм бъркал. Лицето ѝ имаше изключително правилни черти и маслинено-черните ѝ очи излъчваха оная мекота, характерна единствено за децата. Беше повисока от обичайния ръст, но това не ме смущаваше. Тялото ѝ се спускаше отгоре надолу в абсолютно съразмерни пропорции, стоеше просто като излято. Веднага ми стана ясно, че не можеш да изпиеш коктейл направен от тази жена и да я забравиш. Нещо повече. Не можеш да я видиш на улицата и да я забравиш. Дори най-лошото — изобщо не можеш да я забравиш. Тя засядаше като кост в гърлото.

— Как си, колежке? — поздравих я аз. Обикновено никога не тръгвах към такива директни запознанства, без да попитам с кого си имам работа, но този път не издържах. Пък и Поли ни задължаваше да се обръщаме към всички с „колега“, за да свикваме.

— Ти да не си барман? — подсмихна се жената.

— На барман ли ти приличам? — побеснях аз. Държах на имиджа си и смятах, че всички трябва да знаят кой съм и какъв съм.

— Нарече ме колежка?! — усмихна се меко жената и гневът ми отмина като лятна буря.

— Колкото да се запознаем — ухилих се аз. Бях запленил от нейния чар и мекота. После кимнах към стаичките зад служебните помещения: — Баща ти как те пуска да стоиш до толкова късно на бара?

— Това не е баща ми — обърна се присмехулно тя към Чука. След това ме погледна право в очите и аз забелязах в нейните стаен смях: — Това е мъжът ми.

Останах като гръмнат не можех да си представя как такъв идиот като Чука живее с подобно момиче. Сигурно съм изглеждал доста странно, защото жената леко ме побутна:

— Желаш ли нещо от бара?

— Не, благодаря — отвърнах аз. — Как се казваш?

— Мелания.

— Странно име.

— Кръстена съм на първата любов на баща ми. Иди при Венци, после ще дойда да си поговорим.

— Ти познаваш Венци?

— Познавам и теб.

Върнах се в сепарето и дълго наблюдавах как Венци губи на билиард. Играеше доста нескопосно. Явно днешният ден не беше от най-добрите за него. Когато най-сетне седна до мен ядосан, го попитах:

— Какво си разказал на Мелания за мен?

— Не всичко, но много — призна си той. — Всяка вечер кисна тук.

— Да не си влюбен?

— Не знам как да постъпя — отбягна отговора Венци. — Чука ми е един от най-добрите приятели.

— Как може Чук да ти е приятел? И да разрешава на момичето си да работи по никое време?

— Тя спи по цял ден. Чука я пуска вечерно време, за да си заработи парите.

Венци стана и отново отиде на билиардната маса. Изглежда този път играта му спореше, защото изобщо забрави за мен. Аз постоянно поглеждах към бара с надеждата Мелания най-после ще го напусне и ще се присъедини към нас и няколко пъти тя улавяше погледа ми. За мое съжаление посетителите не свършваха. Чука си беше направил добре сметката. Мелания ги привличаше като магнит.

— Какво става? — издърпах аз Венци от билиардната маса. — Тия пациенти докога ще киснат в заведението? Ако се наложи ще ги разгоня.

— Спокойно — наля ми питие той. — Всеки момент ще се изметат и Мелания ще дойде.

Моментът ми се стори цяла вечност, но в крайна сметка тя наистина седна в нашето сепаре. Говореше меко и провлачено, сякаш току що измисляше думите. С Венци се държеше изключително

приятелски, както и той с нея. Но мен принуждаваше да бъда груб, дори брутален.

— Много ти е дълго името — подхвърлих ѝ аз. — Кажи ми как ти казват близките?

— Мели — отвърна наперено тя.

— Не те ли е страх да седиш по това време на нощта сама с двама мъже? Любовникът ти да спи през три помещения?

— Не ме е страх. Аз си падам по бандити.

— Откъде разбра, че сме бандити? — изненадах се аз.

— Усещам ви. Само че вие сте от организираниите.

— Какво?

— Предпочитам истинските — напевно започна разказа си Мели, подчертавайки всяка дума. — Те действат сами и поемат отговорност.

— Познавала ли си някого?

— Имала съм своето минало. Бях доста време любовница на Адем.

Каза го съвсем спокойно, без носталгия, но и без омраза. Адем беше легендарен гангстер от близкото минало. Хубавец от цигански произход, който работеше предимно с българи. Занимаваше се с наркотици. Наистина действаше като вълк-единак и дори в затвора зачитаха авторитета му. За мен беше цяло чудо как се е отървала от него.

— Хвалиш ли ми се с този циганин? — попитах я аз. Нещо в нея ме предизвикваше да ѝ говоря все по-агресивно. — Да не би и ти да си циганка?

— И какво? Ще ме отхвърлиш ли, ако ти се предложи?

— Направо ще те изрита.

Веднага усетих, че не съм достатъчно убедителен. Това още повече ме ядоса. Наистина предпочитах блондинки, но Мелания изглеждаше като жена от друга планета.

— Какво правиш при този дърт Чук? — стоварих юмрук върху масата аз.

— Кротко, бе! — намеси се Венци, а Мели дори не помръдна:

— Търся спокойствие — разтегли за пореден път думите тя. — Адем беше красив и имаше пари, а сега е под земята. Вие живеете бързо и умирате бързо. Трябва ми такъв стар тарикат като Чука, на когото мога да разчитам. Дори да понатрупате някой лев — продължи

наперено Мели. — Босовете ви могат да ви изхвърлят всеки момент. Пет пари не струвате.

Навън зората се прокрадваше между блоковете. Трябваше да ставаме. С просто око се виждаше, колко е влюбен Венци в Мелания. На мен също ми харесваше. Тръгнахме по улицата като двама мирни граждани, но още на първата пряка той ме спря:

— Сега разбра ли защо искам да убия Поли? Друг начин да спечеля такава жена като Мели — няма.

— Разбрах — прегърнах го аз. — И ще ти помогна.

ГЛАВА XVI

Офисът на СИК се пълнеше с бизнесмени всяка сутрин. Всички искаха протекции и съвместно участие. Това им даваше сигурност, независимо от предварително изчислените загуби. Поли водеше преговорите дълго и тягостно, но те имаха достатъчно търпение. Понякога седяха цял ден.

Поли беше забелязал, че Венци не се чувства много комфортно и го извика при себе си. Същият ден Бен Търпин се появи пред кабинета на изпълнителния директор с явното намерение да проси пари.

— Вървя надолу, братко — оплака му се той. — Дай едно рамо.

— Аз буквално затъвам — отблъсна го Венци. — Не мога да ти помогна.

Точно в този момент Поли реши сам да погледне кои са чакащите. Забеляза веднага Венци и го извика без да се съобразява с реда, по който бяха пристигнали бизнесмените. Двамата влязоха в кабинета му и се затвориха за дълго време.

По това време организацията се занимаваше активно с връщане на неизплатени дългове. Отначало взимаше трийсет процента и кредиторите бяха доволни. После мина на петдесет процента. Кредиторите си замълчаха недоволно, но нямаше какво да кажат. Накрая Поли отсече:

— Прибираме направо стоте процента. Те и без това са ги загубили вече.

Всъщност ние работехме на партия с полицаите. Преговорите вървяха кратко и делово. Появяваше се някакъв майор и искаше да разговаря със шефа на групата.

— К'во ще го правим тоя? — питаше той. Имаше предвид длъжника.

— Делим наполовина и аз забравям за неговата жалба против вас.

— Дадено! — съгласявахме се ние. — А какво ще стане, ако откажем?

— Ще пусна жалбата — отговаряше равнодушно офицерът.

Както и да е, този бизнес вървеше горе-долу добре и никой нямаше нищо против никого. Заедно с полицаите обирахме длъжниците и не давахме нищо на кредиторите.

Слънцето продължаваше да си свети през деня, а нощно време изгряваше луната. Животът вървеше добре, но не и за Венци.

— Какво искаш? — попита го Поли.

— Парички — заяви откровено Венци. — Закъсал съм яко.

— Не само ти си закъсал. Моето момче! След смъртта на Васил, хората не ни приемат сериозно и едва свързваме двата края.

— Как да ти вярвам като гледам улицата.

— Какво става на улицата?

— Женята държи всички наркотици. Без него никой не смее да продаде нито грам.

— Заеби Женята! Пуснал съм го отдавна на пангара — изсмя се Поли. — Изчакай ме да свърша с другите и ще се поразходиме в горичката.

Поли интригантстваше по негов си, неповторим начин. Привикваше ни един по един и в частен разговор и ни караше да се чувстваме негови доверени приятели. Досещахме се че ни работи, но въпреки това му вярвахме. А Венци най-много от нас.

— Имам оферта за теб — хвана го под ръка Поли и го поведе по една пуста алея. — Трябва да вземем четиристотин хиляди долара. Делим четирийсет процента за нас и шейсет за кредитора. Никакъв СИК, остава си между мен и теб.

— Мога ли да привлека Жоро? Сам няма да се справя. Освен това, той ми е най-добрият приятел.

— Вземи, ако искаш още двадесет души и си харчете вашият дял както намерите за добре. На мен ми е все едно.

— Кой е длъжникът?

— Пепи Чейнчаджията ще ви каже.

Пепи беше известен още като Амигоса, заради навика си да нарича всички „амиго“. Бивш национален състезател по плуване и комшия на Маджо от Силистра. Той имаше изключително здрави позиции. Нямаше равен при пробутването на „кукли“, „врътки“ и всякакви други чейнчаджийски хватки. След завръщането си от Унгария, направо превзе Магурата. Не блестеше с интелект, но

омайваше наред с многобройните си шмекерии. Още през комунистическо време успя да прескочи „куфарите“ и да стане слуга на „чичковците“. Те го обичаха и го подкрепяха.

Пепи беше първият, който откри чейнчбюро в комплекса на ЦСКА с прикритото съдействие на Доцента. То работеше много силно. Всички пристигащи и заминаващи спортисти обменяха валутата си там. След смъртта на Доцента, Пепи разшири дейността си. Създаде малка финансова къща с подкрепата на два „куфара“, на които Гоцев имаше пълно доверие. Те именно го представиха на Генерала като изключително верен човек.

Пепи нарече къщата естествено „Амигос“ и започна да пере пари през нея с пълна сила. Имаше зад гърба си защитата на най-силните хора в държавата. И нямаше никакви скрупули. Гоцев предвидливо разпита Маджо за него:

— Нали сте живели на една улица?

— Комшии сме.

— Какъв е той — куражлия, безразсъден...

— Пълен страхливец.

— Точно такъв ми трябва — кимна генералът. Смяташе да прекара всичките мръсни пари през финансовата къща на Пепи и по никакъв начин не се нуждаеше от инициативен човек.

Пепи, разбира се се държеше безкрайно глупаво. Акълът му стигаше колкото да замени вече отмрялото „другарю“ с „амиго“. Това обаче не смущаваше Гоцев. Умен човек и съвършен психолог, той много добре знаеше кой за какво става. Понякога се дразнеше от простотията на чейнчаджията, но знаеше, че хората са несъвършени. Когато ги използваш по предназначение — вършат работа. Поли също се заинтересува от Амигоса. Даваше си ясна сметка, че не може да го върти на пръста си, но от друга страна копелето въртеше огромни кеш пари. За съжаление беше под егидата на много силни хора и най-вече на Гоцев. Този път Генералът очевидно създаваше финансова структура извън обсега на Дебелия Андро. Сигурно му бе писнало да контролира само силови структури, които охраняват парите на Луканката. С Пепи се познавахме от спорта. Броях го за половин човек и никога не му обръщах особено внимание. Когато отидох в офиса му смятах, че ще ме посрещне от вратата. Там обаче се оказа секретарката му.

— Господин директорът е зает в момента — възпря ни вежливо тя.

Това ми дойде твърде много, а Венци направо побесня.

— Какъв господин директор — развика се той. — Къде е този цървул?

Влязохме при него и го заварихме в изключително жалко състояние. Беше облечен в елегантен костюм, но видимо пиеше втората си бутилка уиски, а на всичко отгоре на бюрото му имаше преполовен блистер с диазепам.

— Загивам, момчета! — изхленчи Пепи. — Няма как да обясня на Големия Амиго къде са четиристотин хиляди долара. Разчитам изцяло на вас.

Разкри ни истината стъпка по стъпка. Дал дваисет хиляди лихварски долара на неизвестни бизнесмени назаем и те му върнали петдесет, после им дал петдесет хиляди, а те му върнали сто. Накрая им дал четиристотин, след което строителите на съвременна България изчезнали. И сега големият гявол Пепи Амигоса се чудеше как да се измъкне от положението.

Длъжниците всъщност бяха измамници от класа. Бяха извъртели Пепи благодарение на огромната му алчност. Сега се движеха из София с една кирлива баничарка, която използваша за прикритие. Венци веднага предложи да я простреляме със стария му автомат „Судаев“.

— Те сами ще се сетят за какво става дума и ще върнат парите на секундата — изгледа ме освирепял той.

Аз обаче обичах да премислям нещата и никога не действах импулсивно. Претеглих всичко за и против. И накрая му казах:

— Потрай Венци! Първо мисля да купим един професионален фоторапарт за хиляда и седемстотин марки.

ГЛАВА XVII

Хората наистина вече не се страхуваха толкова от нас, колкото преди години. Поли беше абсолютно прав. Освен това в бизнеса навлязоха безброй ченгета с опит и запазили връзките си с полицията. Старите методи отдавна не действаха. Лесно беше да хванем длъжниците, да ги натрошим и да ги захвърлим в някое дърво, но това едва ли щеше да ги накара да върнат парите. Особено когато ставаше дума за почти половин милион долара.

— Ще заснемем целия им живот — предложих аз на Венци. — Всичко от сутрин до вечер.

— Не те разбирам — отвърна ми той.

— Ще ти стане ясно по-късно.

Тъй като Поли не наблюдаваше операцията и ни беше дал картбланш, повикахме Никеца. Той изглеждаше най-невинно от нас, макар че беше откровено дете на улицата. Никой нямаше да му обърне внимание, когато го види с фотоапарат в ръка. После се заехме да търсим възможно най-безличната кола, обаче ударихме на камък. Всичките ни приятели караха класни автомобили. Взехме един по-старичък мерцедес с матирани стъкла от един познат и го паркирахме като начало пред офиса на двамата длъжници.

Те бяха твърде постни на вид плъшоци с плешиви глави, но за сметка на това имаха огромно самочувствие. Така и не разбрахме с какво точно се занимават. Вероятно мамеха хората, които се нуждаеха от инвестиции и крадяха пари от алчни глупаци като Пепи Амигоса. Щъкаха по цял ден из града със смешната си баничарка. Никеца заснемаше всеки миг от ежедневието им: как жената на единия връща детето от детска градина, как идват от работа, как обядват, как се прибират вкъщи и така нататък. Единственото, което не ни се отдаваше, бе да заснемем най-ранните часове на деня, защото нито един от нас не можеше да се вдигне от леглото преди десет. На всичко отгоре по-дребният плешивец забеляза мерцедеса.

— Тръгвай! — казах аз веднага на Венци.

— Тази кола изгоря... — отвърна ми той.

Оказа се прав. Ченгетата разпиляха къщата на нашия познат още същата нощ. Разпитвах го за какво ли не. Стана ни безпределно ясно, че двамата плешивци имат огромни връзки с властта. И още нещо — връщането на дълга щеше да бъде по-трудно, отколкото си представяхме.

Отказахме се от колата и започнахме да следим плешивците пеша. С изненада установихме, че вече са наели бодигардове — двама едри здравеняци. Седяха до тях дори, когато си купуваха банички и боза от намиращата се непосредствено до офиса им лавка. Още същия ден ги проследихме и разбрахме, че са действащи барети от поделението във Враня. На другия ден ги заснехме. Вечерта пробутахме готовите снимки в караулката пред поделението. С многозначителна бележка: „Вижте какви пазители на реда имате!“ От този момент не ги видяхме.

Междувременно Пеппи Амигоса почна да се изнервя. Обикаляше из офиса си като изтърван и постоянно ни навикваше:

— К'во става бе, момчета? Големия Амиго всеки ден ме пита кога ще си върне парите?

— Появиха се усложнения — отвърнах му аз. — Засега не ти се урежда въпроса. Освен това инвестирахме доста пари — обади се Венци, който обикновено си мълчете. — Трябва да ни ги възстановиш.

— Не давам нищо.

— Щом не даваш ти предлагам друг план за действие.

— Какъв?

— Разстрелваме единия и другият ти връща веднага парите.

— Дума да не става! — подскочи Пеппи. — Ще ме разпънат на кръст.

— Нали се хвалиш, че мангизите на всички бивши и настоящи ченгета са при теб — напомних му аз. — От какво се плашиш?

— Защо не ги разстреляте и двамата тогава? — изненадващо се съгласи Амигоса.

— Защото труп пари не връща — сръза го Венци. Това, като че ли укроти Чейнчаджията и го върна на земята. Беше изключително скръндзлив, но все пак ни възстанови десетте хиляди марки, които бяхме похарчили дотук. Поли също загуби търпение. Привика ме в

офиса и за първи път ме посрещна по-изнервен от обичайното си състояние:

— Какви ги вършите, Жоро? Мина цял месец...

— Оказа се по-трудно, отколкото си мислехме. — отвърнах му аз. След което му разкрих плана си.

— Няма лошо — съгласи се поуспокоен той. Замисли се за миг, подари ми една от редките си усмивки и намигна: — Какво ще кажеш, ако вземем всичките пари?

— Нали знаеш, че ако онези се обадят на ченгетата, ще ни заковат като пирони при взимането на парите? Друга работа е Пепи да си ги получи сам. Той поне има записна заповед.

— К'во ми пука? Измислете нещо! Не забравяйте, че четиридесет процента са сто и шейсет хиляди долара, което значи осемдесет за вас и осемдесет за мен, а четиритотин хиляди са по двеста за всеки.

— Както кажеш.

— И още нещо — спря ме на вратата Поли. — Дал съм ви хубава работа, но ако не я свършите в най-кратък срок, ще я прехвърля на Женята.

Не скрих нищо от разговора си с Поли пред Венци. Проблемът беше, че трудно ни се удаваше да заснемем сутрешното отиване на детето в детската градина. Аз изобщо не можех да стана толкова рано и затова разчитах на Венци. Разбрахме се още на другия ден той да ги засеме. Към единайсет часа го потърсих по телефона, за да проверя дали е свършил работата. Никой не вдигна. Мен и без друго вече ме гонеше параноята, затова веднага отидох у тях. Първо звъннах, сетне започнах да ритам вратата, докато Венци ми отвори.

— Изкара ми акъла — навиках го аз. — Имаме ли снимки?

— Нямаме — наведе глава Венци. — Снощи бях в кафенето при Мели и се успах.

Обикновено владеех нервите си, но този път ги изтървах. Освен пари щяхме да загубим и доверието на Поли. Зарязах Венци и хукнах към кафето. Намерението ми беше съвсем директно да заплаша Мелания, че ако продължава да омайва Венци ще и се случи най-лошото. Нямах представа точно какво. Просто трябваше да я отстраня от моя приятел.

Кафенето пустееше и на входната му врата висеше табелка „Затворено“. Това изобщо не ме спря. Минах през задния вход и измъкнах Мелания направо от леглото.

— Здравсти — посрещна ме с типичния си напевен глас и спокойствие тя.

— Слушай ме внимателно и настоявам всичко да си остане между нас!

— Така да бъде.

— Искам да оставиш Венци на мира, защото не може да си върши работата. И да не се държиш като мръсница.

— Мръсница съм, вярно е! — разтегли думите тя в типичния си стил. — Само, че хубава мръсница...

— Вместо да ни пречиш на бизнеса, помисли за бъдещето си — вече по-кратко продължих аз. Дори седнах на един от столовете.

— За бъдещето мисли мъжът ми.

— Чука не ти е никакъв мъж. Той си има семейство и три деца. Никога не се е развеждал, за да се жени за теб.

— Няма за кого друг да се хвана. Вие сте организирани бандитчета. Днес ви има утре ви няма.

— Не бъди толкова сигурна. Старият тарикат може да гушне босилека много преди нас. И тогава ти отново ще излезеш на пистата.

— Мислиш ли? — разтегна съвсем думите Мелания.

— Сигурен съм.

— Тогава ще те послушам. Смятай Венци за свободен. Още от тази вечер.

ГЛАВА XVIII

На Карамански му писна да се крие в затвора и реши да го напусне. Не че му беше лошо там. Шмъркаше си на воля, пък и не минаваше седмица без да му домъкнат някоя курва. На всичко отгоре го пазеха.

Първата му работа след като излезе бе да се огледа и да види кой в какви позиции е в момента. Веднага забеляза, че СИК е здраво организирана и поне в този момент трудно пробиваема. ВИС му изглеждаше доста разклатена. Освен това Жоро явно не искаше да влиза все още в никакви конфронтации. Зато атакува там. Прати да отвлекат Владко Малкия, който държеше няколко силни заведения в „Надежда“ и владееше целия квартал.

— Подписвай, че ми прехвърляш целия си бизнес! — плесна му шамар той.

— Ама как така?

— По най-обкновения начин и пред нотариус — посочи той един едър, остриган нула номер мъж, който седеше готов да удари печата.

— Не искаш ли да работя за теб?

— Хич не ми трябваш — напъди го Карамански. Само след седмица с типичната си наглост той превзе хотела на Хранков в Суходол. Нанесе се там с всичките си мангали, рецидивисти и боклуци, след което безцеремонно нареди на собственика да изгони другите гости:

— Не искам никой да ми пречи — размаха пръст той. — С теб ще си оправим сметките, когато реша да напусна.

Така се обзаведе с офис, за който не беше инвестирал нито стотинка. И не го напусна, докато не разсипа всичко докрай.

Бившият гребец бе изключително суетен човек. Не изтърпя дори месец и започна да навлиза в центъра на София. Возеше се обикновено с две коли, заобиколен от седем-осем яки момчета. Посещаваше всеки ден любимото си заведение „Кимбо“ на булевард „Патриарх Евтимий“.

— Борчетата са мои — хвалеше се той. — Винаги ще се върнат да работят за мен. А Маджо е една мишка. Крие ми се, но намеря ли го ще го смачкам.

* * *

Бай Миле не познаваше Карамански лично. Обаче го смяташе за страшилище, както повечето от гангстерите. За разлика от Маджо той обикаляше по цяла нощ улиците и даваше ухо на всякакви слухове. Така винаги научаваше първи какво се случва в ъндърграунда.

— Появи се проблем — събуди един ден малко преди обяд Маджо той. Това не можеше да си го позволи никой друг. Единствено бай Миле беше винаги добре дошъл в този дом.

— Какъв е проблема? — почерпи го Маджо с бутилка уиски. Той имаше слабост към дебелака и разчиташе на него. Бе убеден, че когато ножът опре до кокала, бай Миле ще го забие без да му мигне окото.

— Карамански ходи по заведенията и навсякъде се заканва.

— И какво толкова плямпа?

— А бе не е много приятно.

— Не съм девица де... Слушам те! — подкани го Маджо.

— Казва, че ще те шиба — свенливо сведе глава бай Миле.

— Мислиш ли да направиш нещо по въпроса?

— Естествено. Само, че са много народ.

— И сигурно ще ти трябват спешни пари?

— Ще трябват — потвърди бай Миле. Той всъщност беше дошъл точно за това. За негово съжаление този път не улучи момента.

— Остави ме да помисля малко — излезе от стаята Маджо.

Карамански го комплексираше още от Унгария. Съзнаваше прекрасно, че трябва да се справи с него, за да продължи напред.

След микроинфаркта Маджо бързо възвърна формата си. Играеше редовно джитбол и скуош и от време навреме се посборваше с момчетата от охраната си. А тя вече беше доста внушителна. Движеше се с четири коли на две смени. Планът му обаче не включваше нито един от хората около него.

— Няма спешни пари, Милчо — върна се той при дебелака, който зяпна от изненада. Верен на себе си бай Миле се хвалеше

навсякъде колко жизнено важен е за оцеляването на боса.

— Как така няма?

— Сам ще се справя — отпрати го Маджо. — Върви си гледай другата работа!

Вечерно време София беше все още слабо осветен и доста неуютен град. Четирите коли на Маджо паркираха пред кафене „Кимбо“ абсолютно необезпокоявани от полицията. Наскачаха единствено охранителите около Карамански.

— Спокойно — влезе в кафенето Маджо. — Кажи на момчетата си да мируват. Няма смисъл да се трепят. Ще се разправяме само аз и ти.

Карамански без съмнение притежаваше огромен артистичен талант. Не беше от най-смелите и Маджо го разбра още в Унгария. За сметка на това играеше прекрасно ролята на злодей, която всички приемаха като истинска. Създаваше впечатление на едър, здрав мъж, макар и разплут от разгулен живот.

— Да не искаш да се биеш с мен? — ухили се той на дребничкия Маджо.

— Позна.

Следващите събития се развиха сравнително бързо. Първо Маджо скочи върху Карамански и го събори. После Карамански успя да се изправи и хвана Маджо отзад. Може би смяташе, че до тук ще свърши всичко. Маджо обаче нямаше никакво намерение да се предава. Приложи му раменно хвърляне и го просна през масата. Тя се разцепи на две. Така ги завариха полицаите. Собственикът Кимбо се беше обадил навреме. Изглежда разбираше, че този път без полиция няма да се оправи.

ГЛАВА XIX

След този побой цената на Карамански рязко падна, а Маджо утвърди авторитета си на улицата. Всички отдавна го възприемаха като бос на босовете, обаче сега вече го уважаваха и като мъж. Саморазправата му с гребца изненада мнозина. Дори самия Карамански. Той се покри в хотел „Хранков“ лишен от уважението на собствените си хора и усилено започна да замисля отмъщение.

На Маджо това му бе безпределно ясно. Двамата се познаваха твърде добре от много години. Всеки от тях играеше ту с белите, ту с черните фигури, което в общи линии нямаше никакво значение. Знаеха си ходовете, почти до края на партията. Маджо не се съмняваше нито за миг в реваншизма на Карамански. А Карамански усещаше нарастващата параноя на Маджо. Нямаше съмнение, че скоро щеше да бъде поръчан.

Всъщност Поли и бай Миле трябваше да разсъждават за две оферти по двеста хиляди марки. Едната оферта за Малкия Черешар, а той се пазеше много сериозно, така че и можеше да се приеме като покана за чисто самоубийство. Другата изглеждаше възможна. Колкото и да се пазеше, Карамански вече не беше същата фигура от близкото минало. Дори се смяташе за лесен обект. Влиянието му намаляваше всеки изминал ден, а както е известно в джунглата слабите и ранени животни падат първи.

* * *

Поли безпорно притежаваше силен характер и знаеше как да си гони целите. Отдавна смяташе да тества Женята, но го спря болестта на Маджо. Този път възнамеряваше да пусне него в действие. Щеше да прибере за себе си сто и седемдесет хиляди, да даде на Женята трийсет, а той на свой ред да ги разпредели между екипа си. Дотук всичко изглеждаше добре, но Поли прекрасно знаеше, че ще трябва да

се бръкне с още десет хиляди марки за текущи разходи и после трябваше да премахне Женята. Не можеше да остане такъв важен свидетел жив. А това не му се нравеше. Изпитваше необяснима привързаност към дългото, нескопосно момче. Освен всичко друго Поли научи по свои канали, че поръчката е дублирана. Той имаше определени симпатии към бай Миле, макар в конкретния случай те да не вършеха никаква работа. Двеста хиляди марки си бяха добри пари. Стана му ясно едно — който успее първи, той ще ги спечели.

* * *

Бай Миле също разбра за двойната поръчка. Той разсъждаваше по някакъв свой, изключително оригинален начин и поради тази причина никой никога не можеше да го предвиди. Освен обичайните си парцали Любо, Дончо и Иван Кубето, напоследък се беше снабдил с още един — Мени от „Дружба“.

— Не изоставям другарите си от затвора — обясняваше наред той, въпреки че никога не бе влизал дори в ареста. Изобщо бай Миле лъжеше както дишаше.

Той имаше друг план за действие. Възнамеряваше да даде на тези четиримата по двайсет и пет хиляди марки, за себе си да остави сто. Така щеше да върне част от дълговете си и да му останат около двайсет хиляди кебапчета, две бъчви вино и десетина бутилки уиски. Колкото и да му беше симпатичен Поли, бай Миле за първи път гледаше на него като на съперник. Не му се изпускаше подобна софра.

* * *

Дебелия Андро наблюдаваше с нарастващо недоволство напрежението между групировките. Особено го тревожеше упадъка на ВИС. Той откровено смяташе да прехвърли горивата на Жоро и агресивността на СИК хич не му харесваше. Реши да ги пораздруса със всичката сила на властта, с която разполагаше. Междувременно извади отнякъде поредния си кадър Дончев и му даде монопол върху вноса на газта. Въпреки, че беше вече свързан и с Мултигруп, издърпа

килимчето под краката на Илия Зъбчето без да му пука. После изненадващо заяви, че се кани да напусне политическата сцена и да се отдаде на бизнес. Обяви назначението си като личен представител на руснаците в България.

Стратегически тези ходове бяха изключително добре замислени. Генерален представител на Газпром или на Лукойл в България практически ставаше безсмъртен. Нямаше смисъл да го убиват, защото на негово място веднага щеше да се появи друг и най-вероятно руснак. Никой нямаше куража да играе срещу милиарди долари. И Гоцев го знаеше прекрасно. Все пак той принадлежеше към тайните служби, където информацията се изсипваше денонощно. На всичко отгоре Дебелия Андро му беше дошъл до гуша. А и нямаше никакво намерение да остави своите хора от СИК без защита.

— Изнасяме се всички в явочната квартира в Гърция! — нареди той. — Този път и аз ще дойда с вас.

Още същия ден през границата минаха Маджо, Големия Маргин, Димата, Стоил, Поли, Пашата и бай Миле. Дебелакът се чувстваше особено щастлив от поканата. За първи път го приобщаваха към обществото на големите босове. Поли също беше доволен. Няколко дни преди това Маджо му прехвърли пет процента и го направи съакционер. Стоил обаче напоследък се чувстваше крайно подтиснат. Мартина заемаше позициите му с настоятелна последователност. Позволи си да направи нещо, което никой друг не би помислил. Покани от Унгария без да пита старият си шеф Митко Бретона.

* * *

Както се очакваше Гоцев ги остави сами първата седмица. Пиеха по цял ден и чукаха местните курви, а вечерно време играеха на карти. Маджо обаче неси губеше времето. Наблюдаваше всеки един от тях много внимателно.

Маргина го радваше най-много. Бе твърдо момче с як характер и гледаше право напред. Такъв човек трудно можеш да пречупиш. Познаваха се прекрасно още от училището и Маджо знаеше, че като кураж и смелост Маргина винаги го е превъзхождал. Уважаваше го и го обичаше. Истински късмет за него да работят заедно.

Димата бе съвсем друго нещо. Хитър и коварен, с безброй комбинации в главата си. Вадеше ги, както фокусник вади зайци от ръкава си. Не случайно го наричаха „Стратега“. В двойка с Маргина двамата бяха незаменими.

Маджо се отнасяше към Стоил предпазливо и винаги с едно наум. Не отричаше бизнескачествата му, но никога не забравяше, че е човек с двойно дъно. Беше безумен страхливец, който за да се докаже пред себе си, вършеше невероятни неща. Винаги държеше резервен план в джоба. Без съмнение организацията имаше полза от него, макар че усилията да го наблюдаваш какво прави горе-долу се изравняваха с това, което правеше. Поли беше същият като него, само че значително по-лош. Все едно да държиш пепелянка в джоба си. Никога не знаеш кога ще те ухапе. Логиката на Маджо бе проста: По-добре да държи тази змия близо до себе си, отколкото да попадне в чужди ръце.

* * *

Най-странната фигура в цялата компания безспорно се явяваше Пашата. Той се появи отникъде като акционер и за него се знаеше само, че е далечен роднина на Гоцев. Маджо го харесваше много. Държеше се изключително учтиво и никога не повишаваше тон. Отстъпваше при всеки спор с Димата и Маргина. Никога не заплашваше, предпочиташе да убеждава. Смущаващ бе единствено фактът, че въпреки благото си поведение вече имаше две бригади, които безмилостно щавеха из София. Дори обекти на СИК. Едната бригада водеше Вили Културиста, а другата един бивш офицер от БОИ — Бюро за оперативно издирване към МВР — Жоро Плувката. Поведението им се приемаше като изключително некоректно. Не зачитаха никого за нищо. Дори, когато се засичаха с други бригади на СИК, лъжеха безогледно. Заявяваха връзки с конкретният ресторант или кафене от години, а всъщност познаваха собствениците от няколко дни. Маджо си даваше ясна сметка, че Пашата е подводницата на Гоцев. Никога не знаеш дали те наблюдава с перископ и кога ще изплува над водата.

Бай Миле си беше бай Миле. Маргина не можеше да го понася и постоянно го пъдеше. Маджо не му обръщаше никакво внимание, не

защото не го харесваше, а защото го познаваше прекрасно и знаеше, че няма кой друг да го вземе. Затова му вярваше безрезервно.

* * *

Къщата в Гърция представляваше двуетажна постройка с няколко спални на втория етаж, голяма дневна на първия и предверие със столове за чакащи.

Дебелакът обикновено прекарваше времето си с ръце в джобовете, шетайки навсякъде. Не го свърташе на едно място. Случи се така, че той първи посрещна Гоцев. Генералът обичаше да се дегизира и в първия момент бай Миле не го позна. Видя висок, представителен мъж с очила и брадичка катинарче, загледа го подозрително и чак тогава разтвори ръце:

— Ти дойде най-сетне, повелителю наш! — нахвърли се да го целува той.

Гоцев не обичаше фамилиарниченето и с ехидна усмивка го отблъсна.

— Какво правиш, момче?

— Екстра съм, повелителю!

— Как върви чакалъка с Цеца Величкович?

— Е, женен съм вече. Не посягам на чуждо.

— Браво — ухили се Гоцев. — Ние най-сетне да се видим у жена, а ти у приятели.

Бай Миле не разбра нищо от майтапа. Той изобщо трудно схващаше всичко извън специфичните си дейности — убийства, кюфтета, червено вино. Засмя се за компания на големия бос и в същия момент видя, задаващия се по пътеката Митко Бретона.

ГЛАВА XX

Стоил покани Митко Бретона в гръцката къща поради една основна причина — знаеше, че не си поплюва и че е единственият човек, на когото без да му пука ще се изправи срещу Големия Маргин. Всъщност Митко нямаше респект от никого. Неговите приятели от УБО му помогнаха да развие верига от казина в Унгария и той ги ръководеше доста успешно. Все още го залъгваха, че има проценти в петролната фирма, въпреки че в последно време не получаваше вече никакви дивиденди от нея. Стоил прибираще печалбата. Кълнеше се, че защитава интересите му, а в действителност ги предаваше. Интересуваше се изключително от себе си.

Стоил правеше голяма грешка. Той не подозираше колко много се е променил и поумнял Бретона. Може и да не знаеше за всички интриги, но познаваше механизма на интригантството в българските групировки. Не бе имал вземане-даване с Генерала, макар че двамата се бяха виждали. Пък и имаха достатъчно информация кой е единият и какъв е другия. Дегизировката на Гоцев изобщо не заблуди Митко.

— О, Генерале — провикна се към него той. — Какво си обрасъл като зъл пес около мъдете?

— Маджо ще ти обясни — засегна се генералът. Той не беше свикнал на такова отношение. За Митака обаче Маджо не представляваше нищо. Изненада се безкрайно много, когато разбра как е станал бос на босовете. Познаваше го от борбата и от „Магурата“ без да го смята за някаква съществена фигура.

— Я Маджо не го броим за човек — продължи на селския си диалект Митака. — Я него не съм го шибал, ебал съм шефа му Гената.

Бай Миле слушаше изумен разговора между митичния Генерал и слабо познатия му Бретон. Митака също познаваше бегло бай Миле още от иманярските му години, но нямаше никаква представа какви ги е вършил след това. За него той беше просто един смешен дебелак, почти карикатура.

— Не обиждай повелителя! — опита да се намеси бай Миле.

— Какво го обиждам, бе? — сопна е Бретона. — не виждаш ли, че това което жените носят между краката си, той го е окачил на устата си.

— Забранявам ти да му говориш така! — реши да се прави на страшилището от кръчмите бай Миле.

В същия момент получи страхотно кроше в лявата скула. Просна се на земята като прострян. Почти загуби съзнание. Митака го погледна пренебрежително и го подритна по задника, колкото да се увери, че е жив. Гоцев обаче се втурна да го свестява.

— Недей с лошо, мойто момче! — обърна се той вече по-кротко към Бретона. — Събрали сме се тук да се повеселим и да уточним някои неща.

Митака изобщо не му обърна внимание. Влезе наперено в голямата дневна, където всички с изключение на Стоил го посрещнаха с огромна изненада.

— Не ме гледайте така! — ухили им се той. — Навън лежи един дебелак, идете да му помогнете!

Всички освен Маргина и Поли изхвъркнаха, за да видят какво е станало. Стоил също любопитно надникна, след което отпраши да докладва на Маджо за пристигането на Митака. Искаше първи да му съобщи каква е била причината да го покани и защо селяндурът е тук.

— Нокаутирал си дебелака — поздрави Маргина стария си приятел Бретона. — Изпреварил си ме! аз го гоня цяла седмица, за да направя същото.

— Добре дошъл — подаде му ръка Поли значително поддържано. Той знаеше, че Митака е същият убиец като него и пристигането му съвсем не е случайно.

След десетина минути всички се върнаха в дневната. Митака вече се беше разположил край масата и доволно пиеше водка. Вторачи се в Димата и Пашата на секундата.

— И вие ли станяхте борци, бе? — смръщи се той. — Я вас не ви помня, ама може и да сте били...

Пашата се славеше с търпението си, обаче не обичаше да го обиждат. Веднага скочи на бой. Маргина застана между него и Бретона.

— По-спокойно, пичове! Тук сме само приятели и съакционери. Няма защо да се караме.

Известно време всички се гледаха мрачно и наблюдаваха как Бретона си пие водката. Той пък изглежда не забелязваше никого. Напрежението поотмина и сигурно щеше съвсем да се стопи, но Митака отново се заяде с Димата и Пашата.

— Вие не може да не сте били борци! — ухили се отново той. — Ама сигурно сте борци за свобода?

* * *

Генералът мина през дневната и се качи при Маджо, без дори да обърне внимание на тази реплика. Беше се овладял напълно. Завари Стоил точно когато се опитваше да изложи своята версия за пристигането на Митака.

— Няма друг начин да се лишим толкова лесно от него — повдигна рамене той. — Нали знаеш, че аз не правя нищо лошо на никого, а най-малко на колеги — изглежда го съмнително Маджо.

— Ами тогава да работим с Митака! — на секундата обърна плочата Стоил.

Генералът не го прекъсна. Остави го да си каже всичко докрай. След това деликатно го отпрати:

— Слез долу да помогнеш на Милчо! Момчето не е добре.

Маджо се чувстваше крайно неудобно пред Гоцев. Беше допуснал във вилата да се появи човек, когото Генералът поне според него не вкарваше в сметките си. Това първо. И второ — Митака със своята селяндурщина нагруби най-големия му благодетел.

— Ще ида да го застрелям — извади Маджо автомат „Скорпион“, който винаги държеше под леглото си. Не го мислеше сериозно, но все пак трябваше да прояви някаква инициатива пред Генерала.

— Седи мирен! — изкриви устни Гоцев. — Знаем как стреляш.

Всъщност Гоцев никога не бе забравял за Бретона. Отстрани го от България, обаче имаше едно наум, че някога може да му потръбва. Той беше прагматик. Рядко се поддаваше на емоции. Вече замисляше план в коя точно схема да го вкара. Безпокоеше го съвсем друго.

— Остави селянчето на мен! — успокои той Маджо, който и без друго имаше огромен комплекс от Митака. — Наблюдавай внимателно

Стоил. Щом може да ти извърти такъв номер, очаквай всичко от него.

— Както наредиш.

— И още нещо. Дръж бай Миле близо до себе си. Мисля, че след днешния ден той ще ни е верен до гроб.

Двамата си наляха по чаша уиски, колкото да имат нещо пред себе си. Маджо дори запали цигара, пъхната в любимото му цигаре и започна да издухва дима по обичайния си след инфаркта начин. Нервите му явно не издържаха.

— Какво правим оттук нататък? — попита той.

— Седите си кротко тук и чакате да ви дам знак — отвърна генералът.

— Нали сме големи босове?

— Ти казваше, че всеки може да бъде мишка в дадена ситуация?

— Налага ли се?

— Дебелия Андро е над всички. Както ви създаде, така може да ви унищожи.

— Ако случайно — разпери ръце Маджо, — ние ще си останем ли босове?

— А кой друг?

Маджо отпи от уискито не повече от глътка, а Генералът дори не погледна към чашата. Говореха си съвсем приятелски. Ако ги подслушваха, едва ли щяха да се досетят за естеството на разговора.

— Разбрах всичко — отговори Маджо.

— Не си разбрал основното — отвърна му Генералът. — Извикай бай Миле и Поли. Който ти отговори точно какво е казал Сталин, той е твоят човек.

— Сега се връщам — вдигна се Маджо.

Бай Миле тъкмо се беше освестил от крошето на Митака. И в най-прекрасна форма, той никога нямаше да се досети за прословутата реплика на Сталин. Изглежда тъпо Маджо, след което виновно наведе глава:

— Още ме боли скулата, шефе!

Поли схвана веднага за какво става дума. Приседна на един от фотьойлите и се загледа в тавана.

— Има човек, има проблем! — каза сякаш на себе си той, после замислено потри брадичка: — Няма човек, няма проблем!

На Маджо повече не му трябваше. Върна се при Гоцев без да обърне никакво внимание на Митака. Бретона не се развълнува особено, изчака го да излезе и отегчено заяви на останалите.

— Кажете на вашия измислен шеф Маджо, че ще забравя за тази година изгнание в Унгария срещу пет милиона марки. На толкова съм си изчислил загубите.

След това се вдигна тежко от стола, пътъм подритна съвзелия се бай Миле и вече на вратата ехидно подметка:

— Тръгвам си момчета, много е скучно при вас.

ГЛАВА XXI

Докато босовете се криеха в Гърция, аз реших да приключа окончателно с дълга на двамата плешивци към Пепи Амигоса. Този път поех всичко в ръцете си. Станах рано един понеделник и попълних колекцията си от снимки с отвеждането на детето на по-едрия от съдружниците в детската градина. Албумът ми получи завършен вид. После с Венци и Никеца се уговорихме да атакуваме.

Плешивците се пазеха доста добре, но ние също имахме вече опит. Най-удачно изглеждаше да загачим единия от тях, когато изкарва колата си от гаража. Освен това знаехме колко уязвими са хората рано сутрин и как трудно реагират в необичайни ситуации. Венци не дойде на уговорената среща, но Никеца се появи. Бяхме научили в най-тънки подробности разписанието на съдружника с детето. Появихме се пред гаража точно когато онзи се канеше да извади колата. Нахлузахме маските и влязохме вътре.

— Не се стряскай — хванах му ръцете аз. Усещах, че мъжът е загубил ума и дума от страх, обаче това ни вършеше работа. Разчитахме именно на стреса.

— Какво искате момчета? — успя да сглоби с разтреперан глас изречение той. — Ако сте от някоя бригада, ще се разберем.

— Искам да ти покажа един албум — отвърнах му. През това време Никеца ме замести, за да мога да разгрявам страниците.

В първия момент плешивецът съвсем се обърка. След това постепенно започна да осъзнава за какво става дума. Накрая направо истеризира.

— За парите на Пепи Амигоса ли става дума?

— Може би най-големите пари, които си откраднал...

— Трудно ми е да ги извадя веднага.

— Направи поне вноска.

— Търсите ли нещо друго от нас?

— Ние не търсим нищо — избоботих с преправен глас. — Просто разглеждаме снимки.

— Кажете ми поне кои сте?

В моя план на действие имаше още една изненада. Всички бизнесменчета от калибъра на двамата плешивци отдавна бяха свикнали с „борците“, „боксьорите“, „каратистите“ и прочие. Психологически тези названия отдавна не въздействаха. Затова без да ми мигне окото изтърсих:

— Ние сме от фракция „Нови терористи“.

Сега вече човекът едва не припадна. Видимо загуби представа за ляво и дясно, за горе и долу, за ден и нощ. Увихме устата му с тиксо, сложихме му белезници и го завързахме за една тръба на парното. После му взехме ключовете за колата и гаража и го заключихме вътре.

Предварително бяхме разработили адвоката на двамата съдружници. Знаехме от Пепи, че именно той им дава акъл как да не върнат парите. Спрях колата близо до кантората около часа когато онзи си беше изпил кафето и потегляше с типичната за тази професия чанта нанякъде. Никеца изскочи с метален прът и го удари в свивката на десния крак. Адвокатът се сви от болка, обаче преди това Никеца успя да му прошепне в ухото:

— Никога повече не давай лоши съвети!

Следващата ни задача бе вторият съдружник. Него също бяхме проучили достатъчно добре.

Офисът на фирмата се намираше на третия етаж в една стара сграда. Състоеше се от кухня и хол. Външната врата на кооперацията се заключваше, но опитният крадец Никеца нямаше никакъв проблем да се покатери догоре. Хвърли вътре ръчна граната с отдавна изтекъл срок за годност. Изобщо не можеше да се отваря. Даде ни я Димата. В същото време аз се обадох от един уличен телефон. Звънях дълго, докато най-сетне вторият плешивец вдигна телефона.

— Следващия път ще получиш граната, която няма да остави следа от вас — изръмжах му аз. — Освен това иди освободи съдружника си от гаража, за да не се задуши. — След което затворих.

Пепи Амигоса ни звънна още същия ден вечерта. Двамата плешивци вече се бяха обадили, че още на другия ден започват да погасяват дълга си. Изглеждаше много доволен и ме покани да се видим във фитнеса, който посещаваше. Той никога не говореше за работа по телефона. Мен обаче ме интересуваше отсъствието на Венци. След дълго търсене го намерих:

— Защо не се яви на срещата? — попитах.

— Нали знаеш как стоят нещата — студено ми отвърна той.

Не беше трудно да се досетя кого има предвид. Качих се на колата и я паркирах на прилично разстояние от кафенето на Мелания. Знаех, че обича да играе на покер-автомат с малки кредити след последния клиент и зачаках това да стане. Някъде около полунощ лампите наистина загаснаха. Влязох вътре през задния вход.

— Нали ми обеща, че повече няма да закачаш Венци? — тръгнах вбесен към нея.

Мели беше същата, каквато я знаех. Дългите и коси се спускаха по тялото ѝ като потоци. Огнено черните ѝ очи искряха. Излъчваше неповторимия си чар с лекотата, с която пеперудите прелитат от цвят на цвят. Изобщо не изглеждаше смутена. Още по-малко объркана.

— О, ти ли си — долепи си тя плътно до мен. След това лекичко ме избута към стената и започна да ме разсъблича.

Бях изключително изтощен от деня. Напрежението си казваше думата. Можеше да ме пребори дори муха. Мели, разбира се, имаше съвсем други намерения. Опря ме до стената, сетне се извъртя и докато се усетя вече я чуках.

— Да влезем вътре — предложих аз.

— Шът — сложи показалец пред устните ми тя. — Вътре спи мъжът ми.

— Голяма мръсница си! — казах и за втори път, откакто се познавахме аз. — Кой знае колко мъже си прецаквала по този начин?

— Много са — прошепна ми тя, задъхана. — Сега можеш да си върнеш за всичките. — Изстена болезнено и съвсем тихо добави: — Знам къде Чука си държи парите.

Не и обърнах никакво внимание, обаче тя се оказа настоящелна. След минути се отпусна в ръцете ми заговорнически ме прегърна.

— Петстотин хиляди марки не те ли интересуват? Едва тогава я оставих. Цялата ми умора се изпари като вода върху котлон. Направо не ми се вярваше.

— Като знаеш къде са парите защо не си казала на Венци?

— Защото не може да измисли нищо друго освен да убие Чука. Ще ни арестуват още на другия ден. Венци ми каза, че ти си по плановите.

— А после какво да те правя? — отблъснах я ядосан аз. — Ти си една най-обикновена курва.

— Курва съм естествено. И се страхувам, че рутината на семейния живот, ще убие постепенно всичко курвенско в мен. А не ставам за нищо друго.

— Върви на майната си — започнах да се закопчавам аз.

— Искам да живея с теб — усмихна се мило тя.

— Ти искаш, но аз не.

— Имам качества. Не ми трябва моя живот, ще живея твоя живот.

— Добре тогава кажи къде са парите?

— Няма да стане толкова лесно — усмихна се лукаво тя.

— Омръзна ми да си губя времето с теб — отворих този път главния вход аз и излязох на улицата. Не бях минал дори пет метра, когато Мели се показва на прозореца.

— Всички се връщат при мен — подвикна ми тя. — Не го забравяй!

Прибрах се вкъщи и заспах като труп. Все пак се сетих да си навия будилника и на следващата сутрин се появих навреме на уговорената среща с Пепи Амигоса. Дори паркирахме заедно. За мое учудване Венци също беше там.

Преди да влезем в сауната не говорехме нищо съществено. Пепи в общи линии бе доста глупав човек и нямаше какво толкова да ни каже, обаче обожаваше конспирацията. С Венци дори не си разменихме погледи. Беше ме изключително яд на него. Без малко да ми провали цялата акция.

— Много съм ви благодарен момчета — седна между нас Амигоса. — Ония плешивци ми върнаха сто хиляди долара и обещаха да се отчетат в най-кратък срок.

Венци нямаше никаква заслуга. Остави ни двамата с Никеца да свършим черната работа и се появи едва когато дойдоха парите. На всичко отгоре Пепи ни огледа голите гърбове и изненадан възкликна:

— Вие да не сте били при една пичка бе, симпатяги! Не бях забелязал белезите по моя гръб, но видях тези по гърба на Венци. Явно Мелания ползваше един и същи почерк.

Напуснахме фитнеса без да си кажем повече нито дума. Всеки се качи на колата си. Единствено Амигоса изглеждаше безкрайно щастлив.

Аз имах някаква дребна, но неотложна работа и се прибрах късно вечерта. Имах навика да оставям колата далеч от блока и винаги на различни места, като преди това обикалях района, за да го огледам. Венци не знаеше това. Забелязах го веднага. Беше легнал в градинката пред входа ми с автомата „Судаев“ и ме чакаше. Аз обаче нямах намерение вече да се прибирам. Качих се на Бистрица и си наех стая в хотела.

Тази нощ беше една от най-кошмарните в живота ми. Близък приятел искаше да ме убие. Венци очевидно беше влюбен в Мелания. Аз също я исках. Тя се оказа права — всички се връщаха при нея. Ако трябваше да постъпя разумно, бях длъжен да съобщя за конфликта в бригадата и там да решим въпроса. Все пак бях член на организация. Организация, която от известно време започнах да ненавиждам.

* * *

Денят ми започна трудно. Събудих се с мрачни предчувствия и докато минах през утринния тоалет си мислех най-лошото. После започнах да се подготвям за това, което ме очакваше. Първо обух дънките, след това навлякох пуловер и над тях шушляков панталон и шушляково яке с два големи джоба. Чак тогава сложих латексовите ръкавици. Те ми бяха нужни, за да разглобя пистолета „Макаров“ на части, да изтрия всяка една от тях, а след това и патроните. Не трябваше да има никакви отпечатыци. Аз не съществувах.

Идваше ред на резервното оръжие — револвера „Smith & Wesson“. Той нямаше как да откаже. Него също разглобих и почистих, за да не оставя следа от присъствието си. Едва тогава тръгнах. Вече знаех какво ми готви деня.

Разплата с Венци.

Късно вечерта паркирах далече от неговия блок. Скрих се в храстите и зачаках. Венци се върна след полунощ. Предварително бях вдигнал предупредителя, защото тишината издаваше всеки звук. Спря точно там, където очаквах. Известно време колата остана на мястото си, сякаш бе мъртва. После изненадващо се отвори дясната врата и от нея слезе Мелания.

Издание:

Георги Стоев. СИК. Книга първа

Поредица: Свидетели на времето

Под редакцията на: Владо Даверов

Издателство: Световит, 2007

ISBN: 9549761223

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.